

80
NDO-CHINOIS
960
(25)

岳飛演義

NHẠC-PHI DIỄN NGHĨA

CUỐN THỨ 25

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 10995

Nhà-In Xưa-Nay xuất bản và giữ bản quyền.

Lương - hêng - Ngọc, Hàng - thế - Trung

Vương-Quốc, Nhạc-Lôi, Trương-Hiến

Phòng diễn văn Nhà-In Xưa-Nay phụng dịch.

In lần thứ nhất

Mỗi cuốn 0\$40

IN TẠI NHÀ IN XƯA-NAY

60-64, Boulevard Bonnard, 60-64

SAIGON - 1929

80 Indoch
960

義節乘車

KHÁC-PHI DIỄN NGHĨA

DEPOT CENTRAL
INDOCHINE
No 10017

CUỐN THỨ 25

Яноуа диан ван ян-вух пи-апи пав пайб пноуа

Аноуа-диан ван ян-вух пи-апи пав пайб пноуа

яноуа диан ван ян-вух пи-апи пав пайб пноуа

Аноуа-диан ван ян-вух пи-апи пав пайб пноуа

Mỗi cuốn 0240

In lần thứ nhất

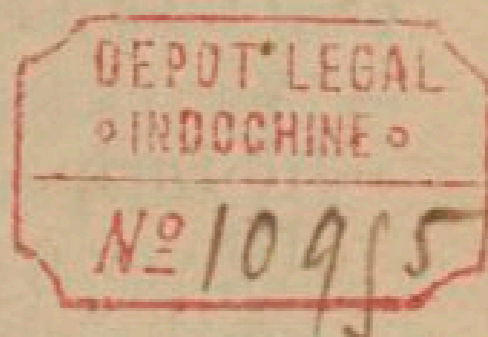
IN TẠI NHÀ IN XUA-NAY

60-64, Boulevard Bonnard, 60-64
SAIGON - 1929

NHẠC-PHI DIỄN NGHĨA

CUỐN THỨ 25

HỒI THỨ 73 (tiếp theo)

Hồ-Địch sai gia-dinh đi dò thám tin tức. Ngày sau gia-dinh trở về báo rằng: — Hắc-mang-Long đã giết Tổng-binh Vương-Võ và trên ba ngàn quân sĩ, hiện nay đã tấn binh đóng tại Thê-Hà-Lãnh tế-diện mờ phần Nhạc Thống-Soái. Trương-Tuấn đã ra thành định ngày mai quyết chiến.

Hồ-Địch vui mừng hơn hở, thưởng tiền cho gia-dinh biểu đi dò thám nữa. Hồ-Địch hằng vái van cho Miêu binh giết luôn Trương-Tuấn đặng bớt một mũi gian-nịnh. Ngày sau nghe tin Hắc-mang-Long đã dẫn binh đến trước cửa thành kêu chiến. Triều đình kinh sợ, dâng nạp bạc vàng lương thảo, rượu thịt rất nhiều lại hẹn trong hai mươi ngày sẽ bắt đưa thủ-ác Tần-Cối mà nạp. Hồ-Địch lấy làm hưng chí, khoái lòng hời dạ, vui mừng nhảy nhót, khiến thợ-đồng sắm đồ uống rượu ngoài hàng ba thợ phòng, gọi là tiệc mừng. Từ ấy ngày nào Hồ-Địch cũng uống ngoài hàng ba thợ phòng mà chờ tin. Xế chiều ngày kia cậu ta uống đã say gật gờ, chợt thấy gia-dinh hối hả chạy về báo rằng: — Hắc-mang-Long đã bị Trương-Tuấn đánh chạy về Hóa-Ngoại. Trương-Tuấn được Vua gia-phong và ban thưởng rất nên vinh diệu.

Hồ-mộng-Điệp nổi giận đùng đùng, đập bàn vỗ ghế, chưởi trời mắng đất một hồi vang dầy, rồi đi lấy một tờ giấy vàng và nghiên bút ra viết tám câu thơ như vầy :

Vợ chồng Tần-Cối giống heo trâu,
Hãm hại trung lương, thầy oán sâu.
Địa-phủ mắt ngơ không báo ứng?
Thiên-dinh tai diếc chẳng công nào!
Hòa-Phiên ngàn thuở còn bia chưởi,
Nhị-Đế thân tù đáy giếng sâu.
Vi bằng ta làm vua Địa-phủ,
Giết phăng gian-tặc chẳng dung dàu!

Viết xong run đùi ngâm nga và uống rượu. Bình di bình lại bài thi ấy năm ba lượt, lại đưa vào đèn đốt phứt, biểu Thổ-Địa có linh thì hãy đem lên Thiên-Tào hoặc đem xuống Địa-phủ cáo tấu đi! Chớ va là Hồ-Địch nỡ sợ luật bất công của Thiên-Địa. Anh ta cứ ngồi đó than thở một mình, hễ

thau một câu uống một chén. Và than và uống riết đến chát vật đã say mềm, chúi đầu gục xuống bàn. Đương mơ màng chợt thấy dưới đất chung lên hai con quỉ nhảy tới nạt rằng :
— Vương-gia đòi người, phải theo bọn ta lập tức.

Hồ-Địch hỏi : — Vương-gia nào đòi ta có việc chi ?

Hai con quỉ ấy nói : — Hỏi gì! Hãy theo ta thì biết!

Hồ-Địch đứng dậy đi theo hai con quỉ vô-thường ấy. Lúc ấy thơ đồng bưng cơm tối vào mời chũ dùng, thấy chũ đã chết dụi trên bàn uống rượu ngoài hàng ba, oản kinh chạy đông đi báo cho chũ-mẫu hay. Vợ Hồ-Địch hồn vía lên mây, tay chơn rụng rời, hối hả chạy vô phòng quả thấy chồng chết dụi trên bàn thì la khóc chối lỗi. Cả nhà xúm lại khiêng đê nằm lên giường, vuốt tay chơn ra cho tiêng thơm, rờ đến ngực thấy còn hơi ấm ấm, quan quách đã sấm sủa sàng mà chưa dám liệm. Cả nhà khóc kể rình rang một chập, đoạn tản ra đi lo dọn bàn thờ và lo may đồ tang chế.

Nói về hồn linh Hồ-Địch đi theo hai con quỉ vô-thường trên mười dặm, thấy xung quanh toàn là đồng-không hiu quạnh, chẳng cây cỏ cùng là chim chóc chi ráo, gió thổi hiu hiu mưa phùn lả rả, dẫu dấy đều mờ mờ mịt mịt, thật là một cái cảnh làm cho lòng sầu gan héo. Đi được thêm mấy dặm nữa chợt thấy trước mặt một toà thành quách lớn rộng, như dân qua lại ra vào kẻ buôn gánh người bán bưng nướm nượp. Hồ-Địch theo quỉ vào thành thấy đền đài nguy nga, nhà cửa phổ phượng tốt đẹp, chợ búa buôn bán xan xát. Hai tên quỉ vô-thường dẫn Hồ-Địch đến một chốn cung điện cao lớn xinh đẹp, ngoài cửa sơn son thếp vàng rực rỡ, phía trên có một tấm biển lớn đề bốn chữ vàng : “ *Linh Diệu chi phủ* ”. Hai bên cửa thấy quân đầu trâu mặt ngựa đứng canh phòng : dĩa cầm thiết chùy, dĩa cầm roi sắt, dĩa cầm chĩa ba, xem ra ghê ghớm lạ thường. Hồ-Địch dùng mình rồn ốc, bồi hồi khiếp sợ. Quỉ-sứ dẫn Hồ-Địch đến trước đền để đứng đó với một tên, còn một tên đi thẳng vào. Phút chốc tên quỉ sứ ấy trở ra Lô lớn rằng : — Hồ-Địch! Diêm-Chúa dạy đòi người vào!

Hồ-mộng-Điệp nghe hai tiếng “ *Diêm-Chúa* ” thì hồn vía bay mất, trong lòng sợ sệt, tay chơn rụng rời, nhưng phải gắng gượng theo quỉ sứ vào trong. Vừa khỏi cửa thấy một vị Đại-Vương ngồi trên điện, nét mặt nghiêm nghị, áo mào rỡ ràng chẳng khác chi các vị thần người thế-gian thường hay lên cốt thờ trong các miếu. Hai bên vị Đại-Vương

ấy có sáu viên Phán-quan áo xang đại xám, giày lớn mào cao, mỗi viên đều có cầm sỏ bộ trong tay. Phía dưới điện giăng ra hai hàng có ước độ năm mươi lệ-quí tóc đỏ răng lồi, mặt xanh nanh nhọn. Hồ-Địch khiếp sợ, chon thấp chon cao bước tới trước điện quì lạy cúi đầu sát đất. Diêm-Chúa nạt rằng: — Mi là học trò, lẽ phải thờ Trời kính Phật, tôn trọng thánh thần mới phải, có đâu lại cả gan dám oán trời giận đất, khi mạ thánh thần hử?

Hồ-Địch bậm: — Tôi tuy là đại đột, chớ cũng học đạo thánh hiền chút ít, an thân thủ phận, tuân mạng trời, nào dám oán trời trách đất chê bai thánh thần bao giờ?

Diêm-Chúa phán: — Chớ có chối! Mi thường hay nói hay viết hai câu: “*Trời đất tư vị, quĩ thần chẳng công!*” Còn hai câu: — *Địa-Phủ mắt ngọc không báo ứng, Thiên đình tai diếc chẳng công nào!*” là của ai viết ra đó?

Hồ-Địch ngẫm nghĩ nhớ trực lại bài thơ của mình làm trong lúc say rượu, vội vàng lạy Diêm-Vương mà rằng: — Tôi chẳng phải là cố ý khi thần nhạo thánh. Bởi thấy Ti-ống-Soái Nhạc-Phai trọn đời trung hiếu, trải thân vì nước vì dân, lại bị gian thần hãm hại, nỗi oan khuất chưa minh. Còn đũa gian thần Tần-Cối khi quân ngộ quốc, tội ác đầy trời, sao lại được an hưởng giàu sang tốt bụng? Hai lẽ chẳng công làm cho tôi hằng ức uất tẩm lòng, như khi uống rượu nộ khí xung thiên, muốn hỏi Thiên-Tào Địa-Phủ coi là tại duyên cớ nào? Nếu xác phạm mắt thịt có lầm lỗi đều chi, xin Vương-gia dung thứ cho.

Diêm-Chúa phán rằng: — Người đầu thấu đáo được lẽ mầu nhiệm của trời đất xưa nay! Hãy làm một tờ cung trạng, biện bạch cái lý tưởng của người cho rõ ràng, nếu thông xuôi ta sẽ tha cho người hồi dương sống cùng vợ con; bằng từ-ý chẳng thông, lý lẽ không ràng, ta sẽ đày người ra ngục Đao-Sơn mà hành phạt!

Phán rồi khiến phán-quán ban giấy mực nghiên bút cho Hồ-Địch thảo tờ cung trạng. Hồ-Địch dạ lia lạy lia, hai tay vói lấy bút nghiên giấy mực thảo lia một chập đã xong tờ cung trạng dựng lên. Phán quan tiếp lấy trải trước án cho Diêm-Chúa xem. Đại ý tờ cung trạng như vậy:

*Thuở trời đất mới còn hỗn độn, cái sanh chẳng có mà cái tử cũng không. Từ buổi âm dương phân rành, mới có người đời sống thác quĩ thần hóa sanh. Đến sau nhờ Tang-Môn truyền kinh “*Nhơn-Quả*” mới hay có địa ngục có luân hồi,*

đề báo ứng đều tội phước ở Dương-gian. Hễ làm lành đặng phước, làm dữ mang họa; người ngay được thăng thưởng, kẻ vạy bị đê phạt, đạo trời xưa nay là vậy.

Trời đất đã phú cho tôi tánh tự nhiên công trực, biết phân người hiền kẻ ngu, biết kính đấng trung lương ghét đũa gian-nịnh; cho nên tôi thấy đều trái lẽ, bất bình phải nói. Chớ lòng thiết chẳng như đó mà cầu danh chuộng khen, mà cũng không phải khinh lờn Thiên-Tào Địa Phủ!

Vốn dòng thơ saoh, tôi thuở nhỏ đọc sách của cha tôi để lại, chỉ muốn lập chữ công danh; lớn theo thầy học tập, hờ vì không tài kinh luân kháng tế. Nhưng cũng nhờ sự học đó mà biết trau dồi luân lý canq thường, biết lấy chữ khiêm tốn khoan hòa làm mực tu thân, dám đấu lộng bút khoe khoan. Bởi nhiệm lời dạy của các đấng thánh hiền, hằng theo ngay bỏ vạy; bởi xem luận ngữ của Vương-Khuê, thường gạn đục lóng trong, nên đã từng lập chí trung trực trợ trợ sừng sừng ngay thẳng như trúc như tùng, mềm mỏng giữa nghiêng lẩn lóc như bồ như liễu. Trời cao đất dày, biết thấu sự hành động của tôi trong nửa đời người; nhật nguyệt xét soi, rõ lòng tôi ngay vạy thế nào? Trọng đấng hiền lương trung hiếu như ngọc báu, ghét đũa hung dữ gian-nịnh như thê oán cừu. Vì vậy nên: nghe hàm oan của cha con Nhạc-Phi muốn cầu can vì nghĩa chết theo, thấy vợ chồng Tần-Cối gian manh độc ác mong ăn tươi nuốt sống! Ấy ai viết câu “lũng hồ” nơi chốn Đông-Sông mà làm cho Nhi-Đế hết trông về Nam-địa? Ấy ai công lao huyết chiến trăm trận, coi mạnh thân nhẹ tợ lông hồng mà để cho loài khi quân phẫn-quốc ngồi yên hưởng phước thanh nhàn? Trái như lý công đạo dương ấy, lẽ nào Trời đất chẳng hay, quỷ thần không biết! Sao cứ tự-nhiên như-nhiên không thưởng ngay mà cũng không phạt vạy? Kia đũa gian-ác sao sống lâu mà lại đặng đủ đều vinh diệu; nọ đấng trung hiếu sao thác oan mà toàn gia lại chịu nhiều đều tân khổ? Sái công lý thế này, biểu sao tôi đứng khi thần nhạo thánh!!! Dầu có xúc phạm đến ai, là do nơi tấm lòng ưa ngay ghét vạy. Chớ chẳng phải như lũ sĩ kiêu, vô có tró-trêu tự-dắt khi thần nhạo quỷ; cũng không phải thê bọn hũ nho, mượn tiếng ghét nịnh ưa hiền mà cợt đất diều trời.

Tôi nay nhưn uông năm bảy chung lếu láo, gặp buổi say sưa nóng giận, vịnh nên tám câu năm vắn khinh bỉ, dầu có cho là lầm lỗi, cũng chẳng qua do nơi công lý mà khen chê,

mến giận. Lời cung khai đã tường tận, cúi xin Vương-gia bớt giận xét minh.

Diêm-Chúa mỉm cười phán rằng: — Loài hủ nho hỏi còn cượng lý cường biện! Này Hồ-Địch! Đả rằng ưa lành ghét dữ là phải, nhưng sao người cả gan dám viết câu: “Vi bằng ta làm vua địa phủ”, mà nhục mạ đến ta hử?? Vi bằng người được làm vua Địa-phủ, thì bỏ ta đây ra đâu?

Hồ-Địch nói: — Xưa kia ông Hàn-cầm-Hồ có nói: “Sống làm Thượng-trụ-quốc, thác làm Diêm-La-Vương”. Và lại ông Khấu-lai-Công với Gian Thừa-Tướng cũng hằng nói như thế. Sách sử có ghi chép lời ấy rõ ràng. Lấy đó mà xét thì các Vua Diêm-La đều là chánh-chơn quân-tử ở nhơn-gian được thăng thưởng đến tước Vương cõi dưới. Tôi đây tuy là chẳng sánh kịp sự học-bồi của ba ông ấy, chớ lòng công bình chánh trực cũng đồng như thế.

Vua Diêm-La lại hỏi: — Nếu người chánh chơn quân-tử ở dương-gian thường được thăng thưởng lên làm vua cõi dưới, thì các Diêm-Chúa cũ phải đi đâu?

Hồ-Địch nói: — Nếu ông mới đến, thì ông cũ lại trở lên nhơn-gian mà làm công hầu, vương, bá, cùng là khanh tướng.

Diêm-Chúa gật đầu nói với các vị phán-quan rằng: — Lời tên nho sĩ này nói có lý. Nhưng nếu chẳng cho nó thấy đều báo ứng ắt nó chẳng tin đạo trời chi công, lành thưởng dữ phạt, cứ tưởng vợ cho là đều bày đặt để răn người đời, chớ không chi là thiệt, quen thói chẳng kiêng nể. Lục-y-lại! Hãy lấy tấm bạch-giăng có đề tám chữ: “Hữu-nguồn-phổ-lược Địa-ngục minh-quan”, dẫn tên Hồ-Địch này đi xem việc báo-ứng khắp cả mấy cửa ngục.

Lục-y-lại phụng mạng lấy tấm bạch-giăng cầm trong tay dắt Hồ-Địch xuống hiên phía Tây đi thẳng ra sau điện. Đi ước ba dặm đàng chợt thấy một tòa thành quách, vách xây bằng đá trắng cao chót ngất, cửa làm bằng sắt dày, phía trên cửa có đề bốn chữ: “Phổ lược chi ngục”. Lục-y-lại vừa gõ cửa bỗng thấy quỷ dạ-xa hé cửa nháy ra áp tới bắt Hồ-Địch. Hồ-Địch kinh hồn oản vía niếu tên thơ-lại áo-xanh chặc cứng. Lục-y-lại vội vàng nạt quỷ dạ-xa rằng: — Người học trò này chẳng phải là tội quỷ. Vương-gia dạy ta dẫn hồn va đi các cửa ngục cho va coi đều báo ứng. Có bạch-giăng đây.

Quỷ dạ-xa thấy bạch-giăng xin lỗi rằng: — Tôi ngỡ là tội-phạm, xin nho-sanh chớ chấp. Thôi, hãy đi vào xem đi.

Tên Thơ-lại áo-xanh dẫn Hồ-Địch bước vào trong. Kia

một khoản ngục rộng lớn có trên năm mươi dặm vuông vức. Trời màu thiết lờ mờ, mặt nhật treo phía trên ngó dường như cái tròng đỏ trứng gà, chớ chẳng có chiếu yển sáng cùng bủa hơi ấm áp chút nào. Hơi âm thoang-thoảng lạnh thấu xương. Hồ-Địch và di và ngó xem, thấy tư bề đều có bản, đề tên các cửa ngục: phía Đông là ngục Phong-Lôi, phía Nam là ngục Hỏa-Xa, phía Tây là ngục Kim-Cang, phía Bắc là ngục Minh-Lãnh. Chẳng biết muôn ngàn nào là tội-phạm; đờn ông đờn bà ở lẫn lộn với nhau, kẻ mang gông trống, người bị xiềng cùm, hình dung khô héo, đầu cỏ rối nùi, mặt mày dơ dáy, xem ra tuồng thảm đạm khổ sở vô hồi. Hồ-Địch đi đến một cái cửa nhỏ, dòm vào thấy trên hai mươi người, đầu bỏ tóc xả, mình mây trần truồng, cõ mang gông sắt, tay chơn đều bị đóng đinh dính trên giường sắt, từ đầu chí chơn đầy tinh những là vít khảo kẹp nứt nở lở lói, mủ máu tanh hôi một cách lạ thường. Hồ-Địch chịu chẳng nổi phải thối lui ra. Tên thợ-lại áo-xanh chỉ một người trong bọn ấy mà nói với Hồ-Địch rằng: — Đó là Tần-Cối, Vương-gia đã bắt xuống đây trước mà hành phạt. Bọn Vạn-Sĩ-Qua, La-võ-Tập và Trương-Tuấn còn ở dương-thế chẳng bao lâu nữa sẽ bị đều báo ứng. Chờ cho nó trả nợ trần xong sẽ bắt xuống đây mà hành phạt như Tần-Cối. Mấy đứa tội phạm kia là bọn Chương-Đôn, cha con Thái-Kinh, Vương-Phổ, Châu-Nại, Cảnh-Nam, Trọng-ngó-Tbằng, Mạt-Trù, Phạm-Quỳnh, đều là bầy tôi gian-nịnh độc ác các đời trước cũng làm hình như Tần-Cối. Diêm-Vương có dạy ta khiến bọn quỷ dạ xa dụng âm-bình tra khảo chúng nó cho người coi cho biết Thiên-Địa chí công, sự báo ứng một mảy chẳng sai lầm.

Dứt lời khiến bọn quỷ dạ xa dẫn Tần-Cối và mấy tên tội phạm trong khám nhỏ ấy ra, đem qua bốn cửa ngục mà hành hình. Trên ba mươi tên quỷ đầu trâu mặt ngựa áp vào dặt sứt tay chơn mấy đứa tội phạm khỏi chỗ đóng đinh, dẫn qua ngục Phong-Lôi, trói mỗi đứa vào một cây trụ đồng. Một tên đội-quĩ cầm cây roi phép huơ một vòng, chọt thấy đao thương bay đến đâm chém bọn Tần-Cối, mình mây mặt mày chi đều có lỗ có hang máu chảy tuông dầm. Bỗng không thoát nghe sét đánh ầm ỳ, bọn Tần-Cối xương thịt đều nát ngóu, chỉ thấy mấy đống thịt bầy bá trong vũng máu tươi. Một luồng gió đen thổi tới dường như gió con trời trên dương thế, bay vùn vùn theo mấy

đồng thịt nát, xẩy thấy mấy đũa tội-phạm huờn hình lại như cũ. Tên lại áo-xanh nói với Hồ-Mộng-Điệp rằng : — Những tiếng sấm sét âm ý ấy là âm lôi, còn luồng gió đen thổi đến thành ra con trời ấy là *nghiệp phong*.

Trong lúc đang nói, quĩ dạ-xa dả dẫn bọn Tần-Cối qua ngục Hỏa-xa lấy chĩa ba đâm đại vào mình vít bỏ lên xe lửa. Một tên đội-quĩ cầm cây quạt phép lớn quạt một cái mạnh, bỗng nhiên lửa cháy rần rần, xe chạy vòn? quanh như bay. Một chập bọn gian-thần dả bị cháy tiêu ra tro. Tên đội-quĩ lấy nước phép rưới vào, lửa tắt, xe ngừng. Bọn Tần-Cối huờn hình lại như xưa. Quĩ-tốt áp lại dẫn bọn gian-ác ấy qua ngục Kim-Cang, xô sắp trên giường sắt trời lại. Quĩ đầu trâu mặt ngựa lấy ống phép thổi lên một cái, chính thấy gió đen thổi có luồng. Trong luồng gió ấy có đao vàng bay tới xẽ đầu mình tay chơn bọn gian-nịnh lẫn ngang lẫn dọc, máu chảy thịt rơi. Bọn Tần-Cối la khóc chát chúa rền rĩ hơn mấy lần trước. Khi tiếng la khóc đã dứt, bọn nó đã chết, một tên quĩ đầu trâu hô lên một tiếng. Luồng gió đao hết thổi, bọn gian-thần dứt mình sống lại, da thịt liền lại như xưa. Quĩ dạ-xa mở trời nội bọn Tần-Cối dẫn qua ngục Minh-Lãnh, lấy xà mâu đâm vít xuống ao nước, băng-tuyết nổi lều bều, lạnh như thấu xương, rồi cứ việc lấy xà mâu đâm động xuống cho đến chết mới chịu vớt lên, phun nước phép vào mặt cho sống lại. Rồi đó dẫn về ngục nhỏ khi nầy, lấy đinh đóng tay chơn dính vào giường sắt, lấy roi đồng đánh nứt nẽ thịt, bỏ đó cho làm mũ lở lói. Thỉnh thoảng lại lấy dầu sôi đổ vào họng. Hễ bọn gian-nịnh ấy có đói đòi ăn thì cho nuốt đạn sắt, có khát đòi uống thì cho uống nước đồng nấu chảy ra.

Tên lại áo-xanh nói với Hồ-Địch rằng : — Cứ mỗi ba ngày quĩ dạ-xa dắc Tần-Cối và bọn gian thần này đi khắp bốn cửa ngục hành hình như thề ấy một lần. Hễ đúng mỗi ba năm cho lên Dương-gian đầu thai làm bò, heo, dê, trâu, cho người hành hạ và phân thây xẽ thịt. Trừ ra Tần-Cối mới xuống đây chưa đúng kỳ, chớ mấy đũa gian thần kia đã đi đầu thai làm lục súc chẳng biết mấy mươi lần. Đũa nào có ít lắm thì cũng vài mươi ngoài kiếp. Vợ Tần-Cối là Vương-Thị cũng sẽ bị bắt xuống đây mà hành phạt như bọn Tần-Cối, đúng ba năm cho lên trần-thế làm heo nái, đẻ con cho chúng ăn, đến già cũng bị phân thây xẽ thịt.

Hồ-Địch hỏi : -- Bọn gian-nịnh này bị tội đến bao giờ mãn ?

Lục-y-lại đáp: — Ngàn đời muôn kiếp tội nó cũng chưa mãn. Hãy đi theo tôi qua Tây-Viên mà xem ngục khác.

Đến nơi thấy một cái cửa sắt nhỏ có đề bốn chữ: “*Gian hồi chi ngục*”. Hồ-Địch vào thấy cả trăm người mang xiềng đeo gông lồn rồn, mình mẩy bị gươm đao đâm khắp nơi, mới hỏi: — Chẳng hay bọn này bị tội chi vậy ?

Thơ-lại áo-xanh đáp: — Ấy là bọn gian-nịnh, cùng binh tướng đầu giặc phản quốc, khi vua dối gạt kẻ bề trên, bán nước hại dân. Bọn tội phạm này mỗi ngày hành hình nơi các cửa ngục một lần, đúng ba năm cũng đầu thai lên Dương-thế làm súc vật như bọn ở chung một ngục với Tần-Cối kia.

Bước qua Nam-Viên cũng thấy một cái cửa nhỏ bằng sắt trên có đề bảy chữ: “*Ngục nhất loài nội-thần bất trung*”. Hồ-Địch ngó vào thấy một bầy trâu trên một trăm con, đều buộc vào trụ đồng bằng dây vàm sắt. Dưới chơn và xung-quanh bầy trâu ấy bọn quỷ dạ-xa đương nhện lửa đốt thiêu. Hồ-Địch lấy làm lạ hỏi: — Trâu là loài súc vật, có làm tội chi nặng mà phải bị hành hình như vậy ?

Thơ-lại áo-xanh đáp: — Hãy coi đó thì biết cần chi phải hỏi. Đây đội dạ-xa, hãy khiến ngục tốt quạt lửa sanh lửa diêm lên cho người xem. Đội dạ-xa ra lịnh, quỷ-tốt lấy quạt phép quơ qua quơ lại ít cái, chợt thấy lửa cháy rần rần, bầy trâu bị thiêu nháy rồn rột rống khóc kêu la rên siết inh ỏi. Một chập da cháy thịt nẻ mỡ tươm. Bồng nghe sấm nổ vang, da sừng móng trâu văng hết. Bầy trâu hóa ra một đám người, trần truồng, không tóc không râu. Bọn quỷ dạ-xa nhảy lại ôm hết bỏ vào vạc dầu sôi, trong dây phút thịt xương rả rời, lặn lặn thịt tiêu hết chỉ còn xương. Quỷ dạ-xa vớt xương ra, phun nước phép vào huờn hình lại như trước. Thơ lại áo-xanh nói với Hồ-Địch rằng: — Bọn ấy là nội-thị và hoạn-quan lộng quyền làm phản xưa-nay. Bọn Thập-Thường-Thị đời mạt Hớn ; bọn Lý-phụ-Quốc, Cừu-sĩ-Lương, Vương-thủ-Trùng, Điền-linh-Tử đời Đường ; bọn Diêm-văn-Ứng, Đồng-Quán đương-kiểm Tổng-thất, đều ở trong ngục này. Chúng nó là nội-thị hoạn quan ở trong cung cấm, ăn uống đồ cao lương mỹ-vị, sung sướng bực nhứt trên thế-gian, quần lụa áo gấm tốt đẹp dưới đời ít kẻ có. Thế mà chúng nó chẳng lo đền ơn vua nợ nước, lại mong lòng khinh bỉ tàn hại vua chúa và trung thần, lộng quyền làm đều tàn nhẫn cho nước rối loạn, dân lành khổn khổ. Tội bọn nó làm trên dương-

thế nay âm-ty hành phạt đời đời kiếp kiếp chẳng hay gì xong.

Đi lần qua nơi Đông-bích, Hồ-Địch thấy chẳng biết là mấy trăm ngàn đờn ông đờn bà, thấy đều trần truồng. Kẻ bị cưa nấu dầu, người bị mổ bụng lấy ruột gan cho kên kên quạ quạ ăn, đứa ngồi bàn chông, đứa bị thiếu dái, cắt lưỡi, người bị lột da lột thịt. Mấy muôn mấy vạn tiếng la khóc rên siết rùm dậy, nghe qua phát lạnh mình rợn ốc, thấy qua đều kinh tâm tán đởm. Thơ lại áo-xanh nói: — Bọn ấy ở trên dương-gian hoặc làm quan làm lại tham tàn hãm hại dân đen, hoặc người bắt thảo bắt ngay nghịch cha dối chúa, hoặc đờn bà có chồng còn đi lấy trai, hoặc đờn ông con trai lấy vợ người, hoặc gian-giảo lường gạt, hoặc rủ ren người lương thiện và trẻ thơ làm đều tội phong bại tục, hoặc trộm cướp của người, cùng là đầy tớ phản chủ, thấy xuống đây tùy theo tội nặng nhẹ mà hành phạt nhiều ít lâu mau.

Hồ-Địch nghe thấy vui lòng khoái dạ vùng nói lớn rằng: — Có vậy mới hả được cái hơi ức uất của tôi bấy nay cho!

Thơ-lại áo-xanh dẫn Hồ-mộng-Điệp trở lại Linh-Điệu-Điện phục lệnh. Diêm-Quân phán hỏi: — Cường sĩ! Đều báo ứng rõ ròi như thế có vừa lòng mi chẳng?

Hồ-Địch tâu rằng: — Như vậy mới thật đáng gọi là trời đất vô tư, quĩ thần chí công cho.

Diêm-Chúa phán: — Người thấy rõ đều quả báo. Hãy làm một bài phán đoán cách báo ứng của Thiên-Địa cho ta coi!

Hồ-Địch phụng mạng lãnh bút nghiên giấy mực, thảo trong dây phút xong bài phán đoán, dâng cho Diêm-Vương xem. Diêm-quân khen rằng: — Tên học trò này quả là ức uất tẩm lòng trung trực mà sanh cuồng, lời lời đều thẳng băng, chẳng chút chi vạy vô tư vị ai, khá mển khá khen!

Hồ-Địch lại tâu: — Thơ sanh hỏi còn chưa dặng toại chí. Việc báo ứng của đứa gian-thần Tần-Cối đã đành lòng khoái dạ tôi lắm. Nhưng việc ban thưởng một đấng anh-hùng cái thế, trung hiếu vẹn toàn, cứu nước cứu dân như Thống-Soái Nhạc-Phi ra làm sao, tôi chưa dặng biết.

Diêm-quân phán: — Ta thấy người chẳng biết việc báo ứng, vì tẩm lòng cang-trực nghĩa-khí mới phạm tội khi trời dẽ dặt, chẳng nở bắt tội. Ta dẫn cho người đi xem sự quả báo hành phạt nơi các cửa ngục. Ta cũng biết trước rằng người sẽ hỏi đến việc ban thưởng cha con Nhạc-Phi nên đã sai đi thỉnh trung hồn của cha con Nhạc-Phi và hồn khôn của Ngột-Truật xuống đây dặng đối án Tam-Tào cho người

rỏ. Như xưa kia Huy-Tôn Hoàng-Đế tự là Đạo-Quang viết biểu tể Trời trong tiết Nam-Giao viết lộn Ngọc-Hoàng Đại-Đế ra Vương-Hoàng Khuyển-Đế. Đức Chúa-Trời cả giận sai con Rồng Râu Đổ xuống phạm đầu thai bên Kim-quốc làm Ngột-Truật khuấy nhiễu giang sơn nhà Tống. Thống-Soái Nhạc-Phi vốn là Đại-Bàn-Điều Kim-Súy Minh-Vương, như thấy Nữ-thồ-Bức Tinh-quân làm đều uế-trược trước bửu-tọa của Đức-Phật Như-Lai, nổi giận mỗ chết đi, bị đọa xuống cõi phạm mà trả quả. Khi đi đầu thai Đại-Bàn-Điều Kim-Súy Minh-Vương lại mỗ con Thiết-bối Cù-Vương tại Cửu-Khúc Huỳnh-Hà đui hết một con mắt. Con Cù-Vương tức giận dung nước sông Huỳnh-Hà lên ngập Huyện Thang-Âm đặng hại Đại-Bàn-Điều Kim-Súy Minh-Vương mới đầu thai làm Nhạc-Phi, chẳng dè oán kia trả chẳng đặng mà hại sanh linh cả Huyện, phạm luật trời bị xử trăm. Hồn yêu nó còn cố-oán đầu thai làm Tần-Cối đặng báo Nhạc-Phi. Còn Nữ-thồ-Bức Tinh-quân đầu thai làm Vương-thị, kết nghĩa vợ chồng cùng Tần-Cối. Bởi vậy nên mới có đều xúi giết Nhạc-Phi tại Đông-Song Các. Ấy là một đoạn oan-oan tương báo, xưa nay là thường chẳng có chi lạ. Tần-Cối đã lộng quyền khi quân ngọ-quốc, hãm hại trung lương tội ác đầy đầy. Vương-thị lòng sâu độc, chẳng những giết Nhạc-Phi đặng trả quả mà thôi, còn làm hại đến kẻ trung lương chẳng biết bao nhiêu. Lại thêm đều gian dâm cùng Ngột-Truật, phản chúa quyết đem giang-san nhà Tống mà hiến cho Kim-Ban. Bởi cơ ấy vợ chồng Tần-Cối phải bị hành phạt khổ sở đời đời kiếp kiếp. Rồng Râu Đổ chẳng bao lâu đây cũng sẽ về Trời phục-linh. Cha con Nhạc-Phi đã được hưởng phước lành nơi Thiên-tước-phủ, trong một ít lâu ở thế-gian triều đình sẽ truy phong, ngàn năm hương khói còn hoài, danh thơm trải muôn đời chẳng dứt.

Nói đến đó bỗng thấy Nhạc Thống-Soái, Nhạc-Vân, Trương-Hiến cùng Ngột-Truật đi đến. Diêm-Quân vội vã bước xuống ngai nghinh tiếp lên điện phân ngôi chủ khách mời ngồi. Hồ-Địch trộm xem thấy hào-quang trên đầu Nhạc-Phi, Nhạc-Vân và Trương-Hiến nhấp nháng sáng lóa, trong lòng vừa mừng rỡ vừa kinh sợ chẳng dám ngó ngay lên, cứ việc quì mọp cúi đầu sát đất, thỉnh thoảng lên liếc xem. Diêm-Chúa phán rằng : — Dương-gian có đứa cuồng sĩ tên là Hồ-Địch, như thấy việc của Nhạc-Công oan khổ, chẳng hiểu thấu đều báo ứng của luật trời đất đã định đành rành

dám buông lời khi thần thị thánh và hằng viết câu : “ *Trời đất tư vị, quỷ thần chẳng công* ” nên tôi phải bắt nó xuống đây. Luôn dịp mời chư quý vị đến đối án tam tào, trước cho chư quý vị biết rành sự tiền khiên túc trái, sau cho đũa cuồng sĩ Hồ-Địch nó biết rằng “ *trời đất chí công, quỷ thần vô tư.* ” Sự báo ứng một mảy chẳng sai sót, mau chậm cùng nặng nhẹ đều do nơi thiên-luật và nơi sự hành tà: g trong đời người mà chằm chước đó thôi.

Diêm-Vương phán bấy nhiêu lời đó, đoạn đem tiền căn hậu quả của Nhạc-Phi, Ngột-Truật và vợ chồng Tần-Cối mà thuật lại đành rành, và nói tiếp rằng : — Còn Công-tử Nhạc-Vân và Trương-Hiến đều là tinh quân nơi Lợi-Phủ, thiên-dinh cho hạ giải giúp Tống-Trào. Trọn đời ở thế gian đắc công vô tội, ắt chẳng bao lâu sẽ có Ngọc-cử triệu về cho qui vị và gia phong thiên-tước. Kia quỉ-lại, bấy mau đến chốn Phong-Đô dẫn Tần-Cối lên đây cho ai nấy đều thấy tận mặt sự hành phạt chí công của Trời Đất.

Quỉ-lại vưng lệnh dạ rân. Trong nháy mắt chợt thấy Tần-Cối mang gông xiềng rồn rần, mặt mày ố m xanh, mình mẩy hôi tanh đến quỉ lay trước điện. Diêm-Chúa khiến quỉ đầu trâu mặt ngựa đánh Tần-Cối hai chụe roi. Quỉ-tốt vưng lệnh lấy roi đồng đánh Tần-Cối máu roi thối nát, khóc than rên siết vang rền. Diêm-Vương khiến dẫn trả nó lại chốn Phong-Đô và phán rằng : — Liệt vị đả rỏ tiền căn hậu quả đành rành, chẳng còn đều chi gọi là oan-khuất, vậy xin liệt vị lui về thiên phủ cùng dương-phủ nghĩ ngơi.

Dứt lời đứng dậy đưa bọn Nhạc-Phi cùng Ngột-Truật ra khỏi điện, giả biệt nhau rồi trở vào phán rằng : — Hồ-Địch! Nươi hơn ngu muội mà lỗi lầm, nghĩ vì sự lỗi lầm ấy đều do nơi tấm lòng chánh trực nghĩa khí của ngươi, ta thưởng tặng thọ ngươi thêm một kỹ, cho trở về Dương-gian thuật rõ chuyện du âm phủ mà khuyên đời làm lành lánh dữ đừng tránh sự hành phạt khổ sở nơi âm-ty.

Quan Công-Tào vội vàng bước ra bẩm rằng : — Hồ-Địch ở Dương-gian chết đã ba ngày, nếu để trễ ba phút nữa, cái thân của va phải rả, hết thể cho huờn hồi lại được.

Diêm-Vương phán : — Lập tức bắt con cấp-khước-cu cho nó cỡi về dương-thế, chớ nên chậm trễ.

Bọn quỉ-lại dẫn ngựa cấp-khước đến, chẳng nói rằng chi cả, cứ việc âm Hồ-Địch bỏ lâu lung, quất con cấp-khước một roi, ngựa chạy bay lẹ chẳng khác chớp nháy. Hồ-mộng-

Điệp bất kinh hồn vía, sợ té chết, nắm chắc mỗi dây cương, mắt nhắm kít rịt, để mặc tình con ngựa cấp-khước muốn bay đi đâu thì bay. Chưa đầy một phút, bỗng nghe ngựa đá dừng vó chạy chậm. Hồ-Địch hé mắt dòm coi, bỗng thấy ngựa đương chạy chậm chậm trên một tòa núi cao thẳng vào một cái đường hẹp nhỏ bề ngang chẳng được hai gang tay. Hai bên đường nhỏ hẹp ấy đều có hố-vực sâu thâm thẳm. Hồ-Địch thấy ngợp, lòng dạ kinh khủng, tay chơn rùng rời, chóng mặt ngồi chẳng vững trật yếu rơi xuống hố-vực sâu ấy. Vừa đụng đáy hố, Hồ-Địch dụt mình, lỏa mồ hôi hột, mở mắt ra xem thấy mình đương nằm trên giường, hai bên có người nhà bận đồ tang đứng khóc kè, dưới chơn giường có bàn linh nhang đèn sáng rỡ. Hồ-Địch kêu người nhà, nói dọng khao khao rằng: — Ta đã sống lại. Đừng khóc kè nữa! Cho ta một miếng nước trà nóng.

Kẽ đến giùm giúp nghe kêu vắng vắng khao khao tưởng đã thành quỷ sợ hãi bỏ chạy đông ra ngoài. Người chí thân trong nhà nửa mừng nửa sợ, hối hả đi lấy nước trà nóng đổ vào nửa muống, đổ thêm nửa muống nước cháo nóng và xúm xích nhau lại hơ bóp lẫn xăn. Một chập Hồ-Địch khoẻ lần. Ai nấy đều mừng rỡ hồi han túi bụi. Khi ấy Hồ-Địch đã chết dặng ba ngày vùng sống lại, thiên hạ nghe lấy làm lạ. Tin ấy đồn đại ra, cả thành tìm đến xem coi, chạt nức trong ngoài. Hồ-Địch ăn thêm cháo khoẻ khoẻ thêm lần, nhưng hồi còn yếu một chút. Thừa dịp thiên hạ đến coi, Hồ-Địch đem việc quả báo và cách hành phạt gớm ghê dưới địa ngục thuật lại cho ai nấy nghe, khuyên người đời phải làm lành lánh dữ cho khỏi hành phạt nơi chốn dạ-dải. Thiên hạ nghe việc hành phạt Tàn-Cối gớm ghiếc khổ sở, bèn nói rằng: — Thằng gian-nịnh ấy mới chết sớm mai này. Dè đâu nó đã thọ khổ hình nơi Địa-phủ rồi! Thật sự báo ứng của Trời Đất đáng gớm ghê kinh sợ thay!

Hồ-Địch nghe Tàn-Cối đã cắn lưỡi mà chết, càng tin càng sợ sự báo ứng chí công của Trời đất. Từ đó về sau chẳng vụ đến chữ công danh phú quý, ở nhà tu tâm dưỡng tánh, chuyên việc làm lành làm phải, huê-lợi ruộng vườn có dư giã chút nào đều bố thí cho kẻ nghèo khó cô độc. Hồ-Địch làm phước chẳng hề mỗi-lòng, sống đến chín mươi, hằng đem việc quả báo và hình phạt khổ sở nơi địa phủ thuật lại mà răn đời. Ngày kia qua đời không đau ốm chi.

Nói về bên Huỳah-Long-Phủ là Kinh-dô Kim-quốc, Tổng-

Lãnh Lão Lang-Chúa Huờn-Nhan Ô-cốt-Đột đã băng hà, truyền ngôi lại cho em là Huờn-Nhan Ngô-ất-Mải. Chẳng bao lâu vua Ngô-ất-Mải lại già băng. Triều đình lập con trai lớn của Niêm-Hản là Huờn-Nhan-Đàn lên ngôi báu. Các vị Hoàng thân quốc thích cùng trăm quan văn võ triều bái tung hô, đoạn ai về dinh phủ mấy. Ngột-Truật thấy mình công lao huyết chiến trăm trận dư, đánh vào Trung-Nguyên mấy lần thâu tiền đoạt của đem về làm giàu cho nước nhà chẳng biết bao, lại bị triều đình bỏ quã chẳng chọn lên trị ngôi báu, trong lòng buồn bực lui về Vương-phủ nằm dài dài. Vừa thiu thiu ngủ bỗng thấy phán-quan cầm thiệp đến thỉnh xuống âm-phủ đặng đối án tam tào với Nhạc-Phi tại điện Diêm-Chúa. Chững Ngột-Truật mới biết mình là Rồng Râu-Đỏ ở trên trời sai xuống. Khi Diêm-quân nói : — “ *Chẳng bao lâu nữa đây Thái-tử cũng sẽ qui vị* ”, Ngột-Truật nghe lầm rằng : — “ *Chẳng bao lâu,..... sẽ lên chánh vị* ”, trong lòng vui đẹp chẳng cùng. Khi tỉnh giấc, nằm nghĩ rằng : — Nói vậy Ngọc-Đế sai ta xuống phạm làm Đế-Vương Trung-Quốc, hèn chi mấy phen ta thâu đoạt giang-sơn nhà Tống gần hết. Rủi bị Nhạc-Phi ý tài lực cượng trái ý trời nên ta chưa được lên ngôi báu. Nhon cái tội ấy mà Nhạc-Phi phải bỏ mạng, Diêm-Chúa thỉnh ta xuống cho hay : “ *Còn chẳng bao lâu nữa ta sẽ lên chánh vị* ” là phải lắm rồi. Nay Nhạc-Phi đã thác, Trung-Nguyên chẳng còn ai ngăn chống ta cho nổi, âu là ta kịp cất binh qua lấy sơn-hà Tống-Thất, lên ngôi Thiên-tử cho đẹp lòng trời !

Nghĩ vậy vội vàng chời dậy sắm sửa đảng hoàng, vào trào tâu việc khởi binh cho Lang-Chúa hay, rồi hiệp cùng Quân-Sư Hấp-Mê-Xuy, Tham-Mưu Hốt-nhĩ-Mê nghị việc cử binh đánh Tống. Chẳng mấy ngày đã điều khiển binh mã Tam-Xuyên Lục-quốc và bảy mươi hai cù-lao, cộng trên năm chục muôn, cùng một bọn Vương-tử và danh tướng, như là : Huờn-Nhan Càng-Tự, Đại Nguyên-Soái Niêm-dắt-Lực và Trương-Báo, Mả-Đề-quốc Nguyên-Soái là Mac-Lợi, Yên-chi-quốc Nguyên-Soái là Mê-Đạt, Kim-Đề-quốc Nguyên-Soái là Huờn-hất-Bữ, Hắc-thủy-Xuyên Nguyên-Soái là Hàn-lý-Đoá với chúng Bình-Chương, cò xô, trống đánh, còi đồng giục-giả, rầm rầm rập rập nhắm Trung-Nguyên kéo đến. Vào địa-phận Trung-Nguyên thế như sóng tràn đất lở, chẳng một ai dám ngăn cản. Một đôi chỗ kháng cự, nhưng chống cự cũng vô-ích : lượng sóng thần đã tủa vào, thuyền bè nào

đương cho nổi! Các quan địa-phương kinh hồn oản vía cụ
sợ về trào cáo cấp. Bồn-chương chất đống cao ngều nghệu!

Muôn biết việc sau ra thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.

—*—
HỒI THỨ 74
—*—

*Tha trung thương chức, ngự-tể Nhạc-Vương-Mồ,
Bắt gian phạt tội, đầu rơi Thê-Hà-Lãnh.*

Từ ngày Tần-Cối hôn mê nhai nát lưỡi mà chết đến sau,
Vương-thị ngồi nằm cì ăng an, tâm thần hoả hốt. Bất luận
đêm ngày chi, khi không đương ngồi nằm vùng la hoản lên,
tổ dẫu sợ sệt lạ thường. Ngày nọ đương ngồi suy tính việc
chi đó, chợt thấy a-buờn chạy vào bẩm: — Nguyên-Soái
Trương-Tuấn sai người đến cho phu-nhơn hay Đại Kim Tứ-
thái-Tử cũ trên năm mươi muôn binh mã qua đánh Trung-
Nguyên. Binh thế hùng cường đánh rốc vào dề như chẻ tre.
Mới mấy ngày mà đại binh đã vào gần đến Châu-tiên-Trấn!

Vương-thị nghe báo ngấm rằng: — Nhạc-Phi đã thác,
còn ai ngăn chống cho nổi Tứ Lan-Chúa! Giang-san nhà
Tổng sớm muộn chi cũng sể vào tay người. Ta nên tính
trước bề của ta, dắc con cùng thân-thuộc lên ra đó, ắt người
nhớ tình cũ ngãi xưa dài cũ về Kim-quốc phong cho tước
lộc cao sang, vinh hiển. Nếu ta chần chừ, để Nột-Truật
thâu dặng thiên-hạ rồi sợ khi thua sút người ta đi chẳng?

Nghĩ đến đó bỗng phát dùng mình rợn ốc. Một luồng
gió âm phong rao rao thổi tới làm cho Vương-thị kinh sợ,
muốn đứng dậy đi vào buồng nằm cho ấm. Mới dợm đi chợt
thấy một con quỷ đầu trâu mặt ngựa đi trước, một bọn
tiểu-quỉ tóc đỏ mặt xanh, răng lồi nanh nhọn theo sau: dĩa
cầm chĩa ba, dĩa chùy sắt, dĩa roi đồng, đương kéo lôi một
người mang gông đeo xiềng rồn rản. Vương-thị kinh sợ hãi
hùng đứng chết cứng đó, chỉ nhìn biết người mang gông đeo
xiềng ấy là Tần-Cối, càng khữn khiếp hơn nữa, run rẩy lập
cấp. Tần-Cối đến trước mặt Vương-thị nói rằng: — Phu-
nhơn ơi, khổ sở đau đớn quá chịu dả chẳng nổi. Ấy cũng
vì việc Đông-Soang-Các dả đồ bề ra rồi!

Vương-thị kinh tâm tán đởm vừa muốn chạy trốn, xảy bị
quỷ đầu trâu mặt ngựa đánh ngang lưng một chùy. Vương-

thị la ré lên một tiếng quát chúa, té xiêu xuống đất. Bọn a-huờn đương ở đằng sau nghe tiếng chủ la hoản, đua nhau chạy lên coi, thấy Vương-thị nằm dẫy té té dưới đất, miệng la: “*Xin nhiều mạng, xin nhiều mạng*” chẳng ngớt. Bọn a-huờn áp nhau lại khiêng chủ vào phòng để nằm trên giường, lật đật chạy đến thơ-phòng báo cho Tần-Hy hay. Trong lúc ấy bọn tiều-quí áp tới bóp họng móc tròng Vương-thị. Tần-Hy chạy vào tới nơi thấy mẹ nuôi va đá tắt hơi, lưởi le ra dài trên ba tấc, đôi tròng con mắt lòi ra phía ngoài! Tần-Hy và than khóc và run sợ, hối hả lo việc tần liệt cho xong, sợ đề nhiều người thấy sanh đều dị-nghị. Sáng bữa sau Tần-Hy vào trào dâng sớ tấu cho Cửu-trùng hay và báo tang cho triều-đình rõ. Lúc ấy nhằm buổi vua lâm trào, bá quan văn võ châu chực đôi bên, Cao-Tôn xem sớ tấu của Tần-Hy chưa kịp phán đoán lẽ nào, chợt thấy Huỳnh-Môn Quan, tay ôm một đồng bôn-chương, hơi hải chạy vào quì trước kim-giai dâng lên và tâu rằng: — Những bôn-chương này là của các ả gởi về cáo cấp sự binh-tình, tôi phải dâng cho Chúa-Thượng ngự tường.

Quan cận-thần tiếp lấy đồng bôn-chương ấy, trái từ tờ trước long-án cho vua ngự xem. Cao-Tôn xem xuất trên mấy mươi tờ sớ tấu, cái nào cái nấy cũng cáo cấp về việc Huờn-Nhan Ngột-Truật đã dẫn binh đột nhập vào Trung-Nguyên, thế lực hùng cường, xin trào đình phải phát binh ngăn ngừa cho sớm. Nếu để diên-trì ắt sẽ có đều đại họa cho nước nhà. Vua Cao-Tôn kinh hồn hoản vía, tay chơn rưng rờ, nhưng phải gắng gượng phán hỏi rằng: — Nay Đại Kim-quốc Huờn-Nhan Ngột-Truật lại đem binh vào xâm lấn bờ cõi nước ta, chẳng hay trăm quan văn võ, có ai dám đề binh đi chinh tiệu nó hay chăng?

Linh hồn Nhạc-Phi nhập vào cho La-vỏ-Tập, bước ra quì trước kim-giai tâu rằng: — *Thần là Nhạc-Phi xin đi!*

Vua Cao-Tôn nghe đến tên Nhạc-Phi lấy làm sợ hãi, hồn vía lên mây, té nhào xuống long sàng bất tỉnh như sực. Các quan đại thần cùng nội thị xúm nhau lại bồng hồng Cao-Tôn lên, phò thẳng vào cung. Thái-y hết phương điều trị, bịnh chẳng chịu thuốc, chưa được hai ngày vua Cao-Tôn đã băng hà. Triều-đình nhóm nhau lại tôn Thái-Tử lên ngôi trời (1).

Thái-Tử nối ngôi Hoàng-Đế Tống-trào, lấy hiệu là Hiếu-Tôn, ban chiếu xuống đại xá trong thiên-hạ, thăng chức

(1) Cao-Tôn không con, phải lập cháu lên ngôi Thái-Tử.

quan văn vó tại triều lên một bực. Thuở ấy Nguyên-Soái Trương-Tin vẫn còn trấn thủ tại Nam-Cảng, nghe Cao-Tôn thăng hà, Tân-quân đả tức-vị nối thay ngôi trời, vội vàng đem binh về Lâm-An trước là triều-hạ, sau là bảo an xá-tắc. Vua Hiếu-Tôn hay tin ấy chẳng đợi lâm trào, lập tức sai nội-thị đem chiếu chỉ ra đón Trương-Tin triệu thăng vào cung. Trương-Tin vào cung làm đại lễ chúc mừng và tâu rằng: — Bệ-hạ vừa mới lên ngôi trời, Ngột-Truật đả dẫn đại binh xâm phạm Trung-Nguyên. Kim-binh vào đả gần Châu-Tiên-Trấn, chẳng hay thánh ý định đặt ra thế nào ?

Hiếu-Tôn phán: — Trẫm tuổi hỡi còn thơ chưa từng biết được sự thiệt hư trong nước và cũng chưa từng biết điều binh khiển tướng. Trẫm lấy làm may đặng Lão-quốc-trụ về đây, trẫm muốn phú phát việc cả cho Lão-quốc-trụ. Chẳng hay lão-khanh có chức chi thối giặc chẳng ?

Trương-Tin tâu: — Đứa tớ già này có năm điều cần yếu, nếu Bệ-hạ làm theo, tôi mới dám bảo lãnh sự dẹp giặc Kim và sự vững an trong nước. Ngoài năm điều ấy, dầu cho thiên-tướng có giáng hạ đi nữa cũng chẳng giữ cơ đồ nhà Tống cho bền bỉ đặng ! Năm điều ấy là : *Điều thứ nhất* : — Bắt hết cả họ lũ gian-thần hạ ngục và trị tội đặng cho bá tánh cùng các đảng trung-thần vui lòng hỡi dạ. *Điều thứ nhì* : — Xuất cửa kho ra, sai quan xây mồ phần cửa Nhạc Thống-Soái cho đúng bực tốt đẹp, lập đền thờ nguy nga, cấp quan giữ sự qui tế bốn mùa làm tiết cho rõ danh trung nghĩa của ngài. *Điều thứ ba* : — Hạ chỉ ra Vân-Nam nhìn rằng cả nhà họ Nhạc toàn là người trung hiếu tiết nghĩa, bị gian-thần lộng quyền hãm hại chớ chẳng có tội tình chi, và thỉnh hồi trào cho con nối lấy chức cha, giao cho Nhạc-Lôi đi dẹp giặc Kim. *Điều thứ tư* : — Sai quan đại thần đem lễ vật lên Thái-hành-Sơn chiêu an các vị anh hùng bộ hạ của Nhạc Thống-Soái ngày xưa và triệu về trào giúp Nhạc-Lôi đi thảo trừ Ngột-Truật. *Điều thứ năm* : — Những cựu thần nào đã bị đả gian-nịnh biếm truất đều triệu về trào cho phục chức. Ấy toàn là đều làm cho hỡi cái lòng ước-uất của con dân trong nước, ấy là gươm giáo để chống giặc ngoại ban, ấy là thành quách để giữ-gìn xá-tắc !

Hiếu-Tôn cả dẹp phán rằng: — Vậy xin Lão-quốc-trụ giúp trẫm việc bắt gia-quyển mấy đứa gian-thần hạ ngục đặng mai sau có trị tội. Còn các điều kia trẫm sẽ làm y theo lời của Lão-quốc-trụ mới tâu.

Hiếu-Tôn liền hạ chỉ khiến Lại-bộ sai quan ra Văn-Nam tuyên bố cho họ Nhạc hay : triều đình đã minh xét biết cả nhà họ Nhạc toàn là người trung hiếu tiết nghĩa bị gian-thần hãm hại, nên triệu về kinh cho con họ phong nối lấy chức cha. Sai Đại-học-sĩ là Lý-văn-Thăng đem lễ vật và thánh chỉ lên Thái-Hành-Sơn chiêu-an bọn Ngưu-Cao. Khiến Hộ-bộ xuất tiền kho giao cho Trương-cửu-Tur lo xây mồ phần của Nhạc-Phi, cùng là cất đền thờ Ngài và các đấng anh-hùng bộ hạ của Ngài. Vua Hiếu-Tôn lại xuống chiếu rao khắp trong thiên hạ, triệu những cựu-thần đã bị đọa gian-thần Tần-Cối biếm truất khi xưa về triều phục hườn chức cũ. Trương-Tín thấy vua Hiếu-Tôn nghe lời mình đã năm điều, lấy làm vui mừng, tạ ơn lãnh chỉ lui ra lo việc bốn phần. Trương-Tía điễm chọn tướng sĩ đi cùng quân hiệu hủy đến vây bắt gia-quyển bọn gian-thần là Vạn-sĩ-Qua, La-vỏ-Tập và Trương-Tuấn mà hạ ngục. Hộ-Bộ vưng thánh chỉ khai kho xuất tiền bạc giao cho Trương-cửu-Tur coi việc xây mồ phần cho cha con Nhạc-Phi tại Thê-Hà-Lãnh. Lại có cất đền thờ nguy nga, lập bài vị và lên cốt Nhạc-Phi cùng bọn anh-hùng bộ hạ của Ngài mà thờ chung tại đó, hương khói ngày đêm cùng tế-tự bốn mùa tám tiết.

Nói về Châu-Tam-Úy nghe dặng tin triều đình triệu các quan cựu thần như việc Nhạc-Phi đã bị Tần-Cối biếm truất về triều thọ lãnh chức cũ thì ngược mặt lên trời vái rằng : — “ *Thật là Hoàng-Thiên hữu nhân* ” — Nói rồi lấy bút giấy ra thảo một tờ oan-đơn kể hết những chuyện Tần-Cối lộng quyền hãm hại cha con Nhạc Thống-Soái và ép mình thăm vắn tra khảo cho lời án. Lại chép luôn bốn chiêu-trạng của Nhạc-Phi viết trong khi bị bọn Vạn-sĩ-Qua và La-vỏ-Tập hành hình, đem tận kim-giai dâng lên cho Thiên-Tử ngự tường. Vua Hiếu-Tôn xem tờ oan-đơn của Châu-tam-Úy và tờ cung trạng, thương xót cha con Nhạc-Phi vô hồi, hai hàng ngọc lụy tuông rơi. Hiếu-Tôn phục cựu chức cho Châu-tam-Úy và khiến chiếu theo quốc luật tra khảo bọn gian-nịnh lộng quyền ngày xưa. Châu-tam-Úy lạy tạ ơn Thánh-Thượng lui về lãnh chức Đại-lý-Tự Chánh-Khanh.

Nói về Đại-học-sĩ Lý-văn-Thăng phụng thánh-chỉ đem lễ vật lên Thái-hành-Sơn chiêu an bọn anh-hùng thủ hạ của Nhạc-Phi, ngày đi đêm nghĩ suốt một tháng trường mới đến nơi. Lý-văn-Thăng thấy lâu-la áp ra cản đường đòi tiền mải lộ bèn cạy lên núi thông báo cho Ngưu-Cao hay. Ngưu-Cao

nghe báo dạy rằng : — Hãy đòi nó lên đây !

Lâu-la chạy dông xuống truyền rằng : — Đại-Vương dạy đòi người lên sơn trại hầu lịnh.

Lý-văn-Thăng phải chịu lòng theo lâu la-lên núi. Vào đến Phấn-kim-dinh thấy Nguru-Cao ngồi nơi giao-ỷ thứ nhứt bèn bước đến thi lễ và nói rằng : — Nguru tướng-quân ! Hãy khiến đặt hương án dặng tiếp thánh chỉ.

Nguru-Cao cứ ngồi trơ nơi giao-ỷ chẳng thèm đáp lễ đáp liếc chỉ ráo, lại còn trợn mắt nạt rằng : — Dué ! Mớ cùi xơ đây chờ tiếp chỉ ! Ta có phục lão hôn quân đó bao giờ mà lão sai người đến đây làm rộn ta vậy ? Ta nhớ khi lão hôn quân đó mắc nạn tại Nguru-Đầu-Sơn sợ sệt run rẩy lập cập. Nhờ có Nhạc Đại-Ca ta đều khiến bọn ta cứu lão thoát nạn. Bọn ta vất vả khổ sở biết mấy, vào sanh ra tử biết bao phen mà lão chờ hề biết ơn. Xong việc lão lại nghe lời sàm nịnh bả chức Nhạc Đại-Ca ta và bọn ta cho về diên lý. Lúc Miêu-Phó và Lưu-chánh-Ngạn tiếm ngôi biếm lão vào lãnh cung, nếu chẳng có Nhạc Đại-Ca ta thì kể sai bọn ta đi cứu lão, ắt là lão đã bỏ xương nơi chốn ấy. Trong buổi loạn lạc tứ phương, lão hôn quân ấy kinh hồn hoản vía, đem lễ vật cùng chiếu chỉ cầu cạnh Đại-Ca ta, lại hứa đều cát địa phong vương túi bụi. Chừng Nhạc Đại-Ca ta với bọn ta dẹp yên nội loạn, đuổi giặc Kim ra khỏi nước cho lão hưởng thái bình, lão hôn quân ấy liền nuốt lời. Chẳng những là không cát địa phong vương, không thăng thưởng ban khen đến nửa tiếng, mà lại còn nghe lời sàm nịnh giết Nhạc Đại-Ca ta, bắt hết cả nhà người dầy ra Vân-Nam. Ấy người gọi là cát địa-phong vương đó phải chăng ? Thôi đi ! Đừng đến gạt bọn ta xuống đó mà hại luôn ! Bọn ta chẳng phải là dễ gạt đâu ! Nếu người chẳng cuốn gói đi về cho mau, ta sẽ phong cho người chức quỉ không đầu bây giờ !

Lý-văn-Thăng cười mơn mà rằng : — Nói vậy tướng-quân chẳng hay biết việc chi đã xảy đến trong trào hay sao ? Cao-Tôn Hoàng-đế đã thấng hà.....

Nguru-Cao chụp nói rằng : — Lão hôn quân ấy có chết thì cũng trời thây lão, chờ người đến làm rộn ta chi vậy ? Chỉ cữa ai mà người lại biểu ta tiếp ?

Lý-văn-Thăng nói : — Hoàng-thái-Tử đã kế vị, lấy hiệu Hiếu-Tôn Hoàng-Đế vẫn là một đấng minh quân. Mới lên ngôi trời có mấy ngày mà đã làm nhiều điều hời lòng dân ; nào là bắt hết gia-quyển bầy gian-nịnh trong trào hạ ngục

nào sai quan ra Vân-Nam triệu cả nhà họ Nhạc về Kinh, phong cho con nối lấy chức cha, nào là khiến Hộ Bộ xuất bạc kho giao cho Vương-cửu-Tư xây cất mồ phần cho cha con Nhạc Thống-Soái và lập đền thờ ngài cùng các vị anh hùng thũ hạ ngài. Nay lại sai hạ-quan đến đây thỉnh tướng-quân cùng liệt vị hảo hơn về trào dâng phong quờn cao tước cả mà thưởng công lao ngày xưa.

Nguru-Cao nói: — Ói ! mấy thằng cha Hoàng-Đế đều là đũa vô ân bạc nghĩa. Ta là Nguru-Cao đây chớ phải ai, Hoàng-Đế nào lại gạt ta dặng ! Ta chẳng chịu chiêu-an chiêu-ót gì hết ! Đừng nói cho mất công ! Hãy về đi cho mau !

Lý-văn-Thăng nói: — Hay là tướng quân nghe tin Ngột-Truật đã cử đại binh qua nên sợ khiếp kiếm đều trao chat nói lúc cho khỏi sự giao phong với Ngột-Truật chẳng ?

Nguru-Cao tức giận hét rầm lên: — Mớ cùi xơ đây chớ sợ ! Ta là Nguru-Cao, há đi sợ thằng Ngột-Truật sao ? Nếu người nói ta sợ đề ta xuống lãnh binh đánh lui Ngột-Truật, rồi ta cũng trở về đây nghinh ngang một cõi, chớ nọ thêm phục sự lão Hoàng-Đế nào, đừng trông chiêu an ta thất công.

Kiết-Thanh nói: — Nguru-đệ chớ nên hớp tớp bị bọn nó gạt giờ ! Lão khâm sai này nói đó chưa ắt thiệt láo ? Anh tuớng khi em nên ra Vân-Nam trước thăm Tầu-tầu, sau hỏi coi lão Tân quân có quả triệu cả nhà Tầu-tầu về kinh cho cháu nối lấy chức Nhạc đại-ca chẳng ? Như quả thiệt, bọn ta nên xuống giúp cháu, bằng không thì lại cứ ở đây.

Nguru-Cao nói: — Kiết-ca tính phải lắm. Thôi lão khâm sai hãy về trước đi, đề bọn ta dò coi nếu quả như lời, bọn ta sẽ cất binh xuống giúp cháu ta đi đánh Ngột-Truật.

Lý-văn-Thăng ra về. Nguru-Cao dẫn binh qua Vân-Nam.

Nói về Nhạc Thái-phu-nhơn ngày kia đang ngồi trong Vương-phủ đàm đạo cùng Sài lão-Nương-nương, bỗng thấy gia-dinh chạy vào bẩm: -- Có khâm-sai đệ Thánh-chĩ mới tới.

Nhạc Thái-phu-nhơn hối hả dẫn các vị công-tử, ra khỏi ngõ nghinh tiếp thánh-chĩ vào đề nơi ghé giữa tại trung đường, khiến gia-dinh dọn hương án, rồi cùng mấy vị công-tử quì xuống nghe tuyên chỉ. Trần-nghĩa-Tông đọc chiếu chỉ xong, Nhạc phu-nhơn lạy tạ ơn vua và khiến gia-nhơn thiết đại yến thết đãi Khâm-sai. Qua ngày sau Trần-nghĩa-Tông từ biệt Nhạc Thái-phu-nhơn hồi trào phục chỉ. Nhạc Thái-phu-nhơn sai gia-dinh bắt ngựa hay qua Hóa-Ngoại Lý-vương-phủ báo hỷ tía ấy. Lý-thuật-Phủ khiến Nhạc-Lâm

và con sắm sửa hành trang cho sẵn, còn mình lo lựa chọn ngọc ngà châu báu tốt đẹp và bạc vàng, dẫn con gái là Vân-Man-Công chúa và quận-mả Nhạc-Lâm qua Sài-Vương phủ chúc mừng Nhạc Thái-phu-nhơn và nói rằng: — Vừa được tin lành, nghe chị suôi được triệu về trào hưởng cuộc giàu sang, tôi lật đật đưa đôi trẻ qua cho nó về với chị.

Nhạc Thái-phu-nhơn cảm tạ anh suôi có lòng chiếu cố đến nhà họ Nhạc trong khi hoạn nạn, đoạn truyền lệnh cho gia-nhơn thiết đại yến khoan-đãi. Sài-Vương cùng hai mươi vị tiểu anh-hùng đều ngồi vào cầm khách khuyến mời Lý-thuật-Phủ ân cần. Tiệt rượu vui vầy đến xế chiều mới mắng. Sáng bữa sau Nhạc Thái-phu-nhơn và Sài-Lão Nương-Nương truyền lệnh cho gia-nhơn dọn dẹp trong ngoài, sắm sửa hành lý cùng xe cộ về quê. Ai nấy đều vui cười nháy nhót. Cái vui cười của người bị đày được ân xá, thiết tưởng chẳng có cái vui nào bằng! Đến ngày lên đường Lý-thuật-Phủ bịnh rịnh theo đưa con, Vân-Man Công-Chúa lia quê cũng động lòng lụy ứa nhỏ sa. Hắc-mang-Long lúc đó đã về tới Hóa-Ngoại cũng theo đưa trên mấy dặm đường, bần bịu theo bọn tiểu anh-hùng dường như chẳng muốn phân ly. Ai nấy đều cảm mến nghĩa-khi của Hắc-mang-Long, khen ngợi khôn cùng. Một đoàn người ngựa binh tướng rầm rập kéo đi, nhắm Tam-Quang thẳng tới. Từng phen cay đắng làm cho sự ngọt bùi vui toại càng thấm thía hơn muôn phần. Ngày đi đêm nghỉ chẳng bao lâu đã tới Ai Bình-Nam. Mấy vị tiểu-thơ mở ải nghinh tiếp. Nhạc Thái-phu-nhơn chọn ngày lành cho Hàn-khởi-Long, Hàn-khởi-Phụng, Ngưu-Thông và Nhạc-Lôi làm lễ hoa-chúc. Trong ngoài đều vui vẻ, quân sĩ ăn uống phủ phê và được tiền lì-xì rất nhiều, thấy đều ca-xang hơn hở. Lộ-huê-Vương thỉnh suôi-gia và Sài Lão Nương-Nương, Sài-lương-Vương cùng bọn tiểu anh-hùng qua Vương-phủ ở chơi ba ngày. Ngày nào cũng đại yến thiết đãi, cùng khao thưởng quân sĩ và gia-tướng họ Nhạc rất hậu. Vương-Gia lo sắm sửa đưa chị suôi và con gái lên đường. Ba vị tân-nhơn kia cũng vầy đoàn theo về Lâm-An. Đi đến quận Nam-Ninh, Sài Lão Nương-Nương khiến quân thẳng đến tận bên Vương-phủ an dinh hạ trại. Nhạc Thái-phu-nhơn ở đó bồi bạn với Sài Lão Nương-Nương đôi ba ngày, hai bên đều tỏ dấu huyệt luyện chẳng muốn lia nhau. Thật là người đời xưa trọng chữ nghĩa bằng núi Thái-Sơn, xem tánh mạng nhẹ tựa lông hồng. Một bà Nương-Nương như mẹ của

Sài-lương-Vương biết xử trí đem ân báo oán, gâm xưa nay ít có. Đáng mến đáng kính thay! Đến bữa lên đường, trong hậu đường Nhạc Thái-thái cùng Lão Nương-Nương tay cầm tay sần tuông lả chã, ngoài Sài Lương-Vương cùng bọn tiểu anh-hùng mặt nhìn mặt giọt lụy khôn cầm! Phía bên kia cha con Lộ-huê-Vương bình rình nhau trong hồi ly biệt. Nội bọn Nhạc Thái-thái đã lên đường nhắm Lâm-An tấn phát mà Sài Lão Nương-Nương, Sài Lương-Vương và Lộ-Huê-Vương hỡi còn đứng ngó mông theo.

Nói về Thái-hành-Sơn Nguru-Cao nghe lời Kiết-Thanh kéo binh ra Vân-Nam dặng thăm chị dâu là Nhạc Thái-phu-nhơn. Ngày nọ đương đi trước đầu binh lâu-la chợt thấy vọi một lớp binh mã xe cộ đàng xa kia đi lại, bèn hỏi quân sĩ rằng: — Binh mã của ai ở phía trước kia vậy?

Thám mã bẩm rằng: — Ấy là Nhạc Thái-phu-nhơn vung chỉ đem gia-thuộc về trào đó.

Nguru-Cao nói: — Người phải chạy đến đó thông báo cho mau, nói có ta là Nguru-Cao muốn cầu ra mắt Thái-thái.

Nhạc Thái-phu-nhơn nghe báo cả mừng, truyền lệnh cho gia-tướng hạ trại và kêu các vị công-tử dạy rằng: — Các con hãy đi thỉnh Nguru thúc-phụ đến cho mẹ nói chuyện.

Nguru-Cao vâng lệnh vào dinh làm lễ lạy mừng chị và nói: — Em đi ra Vân-Nam thăm chị đây, dè đâu lại gặp chị đã về, thật là may mắn biết mấy.

Nhạc Thái-thái nói: — Nay triều-dình minh xét biết Đại-ca của em là người hữu công vô tội bị đưa gian-thần hãm hại, đã ban chiếu chỉ ra triệu chị về Kinh. Em cũng nên bỏ sơn-trại, hiệp binh đi với chị về triều kiến Tân-Quân dặng có giúp đỡ triều-dình cho toàn danh trung-nghĩa.

Nguru-Cao dạ dạ vâng vâng và nói rằng: — Em xin vâng lời Tâu-tâu dạy. Vậy để em dẫn binh về Thái-hành-sơn thâu góp lương thảo và dẹp sơn-trại cùng dắc hết mấy anh em xuống đóng trước núi mà chờ chị.

Dứt lời từ biệt Nhạc Thái-thái và bọn tiên anh-hùng, suốt đêm suốt ngày đi gấp đường về Thái-hành-Sơn. Nhạc Thái-thái đình lại chốn ấy nghỉ ngơi một ngày. Sáng ngày sau khiến bạt trại lên đường. Đi chẳng đầy mấy ngày chợt thấy Nguru-Cao cùng mấy vị nghĩa-đệ của chồng mình đã đón tiếp bên đường. Bọn Triệu-Vân, Lương-Hưng, Kiết-Thanh, Châu-Thanh đều lạy mừng chị dâu. Bọn tiểu anh-hùng đều làm lễ ra mắt mấy vị thúc thúc. Hai bên gặp nhau

mừng mừng tũ tũ một hồi lâu, mới vầy đoàn lên đường nhằm Lâm-An thẳng đến. Chẳng mấy ngày đã đến Đô-Thành, Nhạc Thái-thái dẫn bọn Ngưu-Cao và bọn tiểu anh-hùng đến trước Ngọ-Môn hầu chỉ. Vua Hiếu-Tôn nghe Huỳnh-Môn-quan tấu báo, cả mừng vội vàng truyền chỉ thính nội bọn vào điện. Nhạc Thái-thái cùng liệt vị đại tiểu anh-hùng vào trước kim-giai triều kiến tung hô và tạ ơn Thánh-Thượng. Hiếu-Tôn phán rằng: — Tiên-Đế làm nghe đũa gian-thần làm cho một đấng trung thần giải nhứt của triều-đình, có công vì nước vì dân, phải thác oan, trầm lấy làm đau đớn trong lòng. Trẫm đã bắt loài gian-nịnh hạ ngục chờ ngày xử quyết cho kẻ sống người thác thảy đều hồi dạ. Nghĩ vì Nhạc Thống-Soái từng phen lao tâm nhọc sức vào sanh ra tử, giữ cuộc thái bình cho nước nhà, công lao trên thế ai tày, mà chưa đặng hưởng cuộc phú quý vinh hoa, lại bị gian-thần hãm hại, nên trẫm phong cho vợ người là Lý-thị làm Nhứt-phẩm Quận-quốc phu-nhơn, phong cho bốn con người là Nhạc-Lôi, Nhạc-Đình, Nhạc-Lâm, Nhạc-Chấn tước Hầu, lại cho Nhạc-Lôi nối lấy chức cha. Xét vì Ngưu-Cao, Kiết-Thanh, Triệu-Vân, Lương-Hung, Châu-Thanh năm người đều theo Nhạc Thống-Soái công lao huyết chiến trăm trận nên đều phong làm Diệt-lỗ Đại-tướng-quân. Xét vì phần nhiều cha bọn tiểu anh-hùng đều theo Nhạc Thống-Soái chinh chiến đã lâu, công lao cao vội vội mà chưa được triều-đình phong thưởng, nên trẫm đều phong cho liệt-vị tiểu anh-hùng làm chức Ngự-tiền Đô-Thống-Chế, sau có công trận sẽ thăng thưởng. Thấy đều cho phủ-trạch ở Kinh-Thành. Các tướng đã thác, mai trâm ngự tế sẽ truy phong.

Ai nấy đều tạ ơn vua lui ra. Sáng ngày sau Hiếu-Tôn lâm trào đặc văn võ trâm quan ngự-giá ra cửa Tiền-Đường đến tại mồ phần Nhạc-Phi, truyền Lễ-Bộ Thượng-Thơ bày lễ vật, ngự tế Nhạc-Phi cùng chúng tướng ba tuần rượu. Lương ban văn võ thấy đều tế lạy trước mồ. Hiếu-Tôn khiến Đại-học-Sỹ Lý-văn-Thăng đọc một bài văn-tế kể công lao Nhạc-Phi cùng chúng tướng, ai nghe đến cũng đều thương xót rơi lụy tràng trề. Văn tế đã đọc xong, Hiếu-Tôn vội phong cho Nhạc-Phi làm Ngạc-quốc-Công, Nhạc-Vân làm Trung-liệt-Hầu, Ngân-Bình Tiểu-thơ làm Hiếu-Hòa phu-nhơn, Trương-Hiến làm Thành-nghĩa tướng-quân, Thi-Toàn làm Chúng-An-kiều Thổ-dịa, Vương-Hoành làm Bình-Giang-Dịch Thổ-dịa, Trương-Bảo làm Nghĩa-dũng-Húy, Thang-Hoài

làm Trung-nghĩa tướng-quân, Dương-tái-Hung làm Trung-dũng tướng-quân, bọn Đồng-Tiên năm người đều phong làm Tuy-trung-Húy. Kỳ dư các tướng tử-trận thấy đều đặn phong tặng; khiến Lê-Bộ lập miếu-từ thờ, bốn mùa tám tiết đều qui tế. Hiếu-Tôn lại hạ chỉ khiến Châu-tam-Úy hiệp với Ngưu-Cao tra án bọn gian-thần là Tần-Hy (con nuôi Tần-Cối), Vạn-sĩ-Qua, La-vỏ-Tập và Trương-Tuấn, cứ chiếu theo luật nước định tội luôn cả và gia-quyển bọn gian nịnh ấy. Nhạc Thái-phu-nhơn cùng bọn tiều anh-hùng và chúng tướng thấy đều cúi đầu lạy tạ ơn vua. Hiếu-Tôn truyền chỉ phản-giá hồi cung. Lưỡng-ban văn võ theo hộ-vệ, chúng tướng qui đưa Thánh-giá lên đường. Vua dả hồi cung, cả nhà họ Nhạc, bọn Ngưu-Cao và bọn tiều anh-hùng lại bày lễ vật ra cúng tế, khóc kể rền rang. Trong tiếng khóc kể dả bớt đọng ức-uất, bớt hơi bi thảm, lộ vẻ khoái-lòng hởi dạ. Lúc đương tế-diện lặn xăn, xảy đâu có hai người lạ mặt bận đồ tang phục, chạy tới qui trước mồ lạy khóc một hồi rồi đứng dậy cõi đồ tang ra đốt. Các vị Nhạc công-tử đương đứng hai bên mồ lạy đáp lễ thấy vậy đều lấy làm lạ. Nhạc-Lôi vội vàng bước tới thi lễ và hỏi: — Chẳng hay nhị vị tên họ chi, có quen biết làm sao với cha tôi mà đến cúng tế, xin nhị vị vui lòng cho tôi rõ với.

Một người đáp rằng: — Tôi tên là Vương-Năng, vị này tên là Lý-Trực đều cư ngụ tại Lâm-An. Vốn hai tôi có lòng khâm phục Nhạc Thống-Soái là đấng anh-hùng cái thế, trung-hiếu nghĩa-khí hoàn-toàn. Khi nghe đũa gian-thần kiêu chiểu khâm triệu ngài hồi trào quyết lòng hãm hại, hai tôi hết phương cầu cậy lo lót mà chẳng thế nào cứu đặn, phải ôm lòng liệu lý mọi việc trong ngục cho ngài đặn thông thả, khỏi bề khổ cực và lại có kế phục thị. Khi ngài về thàn hai tôi tốt tiền lo lót với ngục quan và bọn ngục-tốt mới lãnh đặn thi hài của Thống-Soái và hai vị tiều tướng quân ra lẩn liệm tử tế, suốt đêm đêm giấu vào đống vỏ ốc tai-tượng dựa mé Tây-Hồ. Từ ấy những nay bọn tôi vẫn đặn tang cùng lo việc tuần tự cúng tế ngài luôn. Ngày nay trời đà mở mắt báo ứng rõ ràng, gian phạt ngay thưởng, anh em tôi vui lòng hởi dạ, dắt nhau đến đây tế-diện và xả tang luôn thế.

Nói dứt lời hai người chạy dõng, chen trong đám thien hạ đứng coi, lẩn đi mất. Nhạc-Lôi hối gia-dinh chạy theo thỉnh trở lại, nhưng tìm kiếm mãi chẳng được. Nhạc Thái-phu-nhơn, các vị công-tử cùng bọn tiều anh-hùng thấy đều cảm

khích, khen ngợi người vì nghĩa mà làm phải, chẳng trông mong sự ơn đền nghĩa trả. Đêm ấy về phủ, Nhạc Thái-phu-nhơn nhớ trực lại người cho đất làm mồ phần cho chồng mình tại Thê-Hà-Lãnh năm xưa cũng vẫn là Lý-Trực bèn sai gia-dinh đi từ phía tìm kiếm dựng lo việc đền ơn đáp nghĩa. Gia-dinh tìm kiếm hơn mấy ngày cũng chẳng dựng. Hỏi thăm khắp nơi, có kẻ biết nói rằng: — “ Hai người ấy là nho sanh giàu có lớn, buổi xưa đều ở trước cầu kia. Cách vài năm nay chẳng biết vì việc chi mà dường như thất tình bán hết gia sản sự nghiệp. Hai người hay đi chùa viếng miếu, nay đây mai đó chẳng có ở chắc chỗ nào cho lâu”.

Nhạc Thái-phu-nhơn cùng các vị công-lữ tìm kiếm hỏi han chẳng ra mối, túng thế phải bỏ qua việc ấy. Về lối sau này khi Nhạc-Lôi tảo Bắc ban sư, nghe thiên hạ đồn nói hai vị nghĩa hiệp ấy tu tại núi Vân-Thê, bèn thân đến đó lay tạ dựng đáp ơn nặng nghĩa dày ngày xưa, lại đem tặng vàng bạc gấm vóc lụa là cực nhiều. Hai vị nghĩa hiệp nhứt định chẳng chịu lãnh một mảy. Năng nỉ thế nào cũng chẳng được, Nhạc-Lôi chẳng lẽ đem về, phải để lại cúng chùa, nói rằng là cửa nhị vị nghĩa hiệp ấy cúng dầu đèn cho Phật. Hai vị nghĩa-hiệp ấy tu hành đặc đạo, sống đến chính mười ngoài tuổi, đều được Phật rước về Tây-Phương một lượt.

Nói về Ngưu-Cao lãnh Thánh-chỉ tra án gian-thần, ngày kia đi đến Đại-Lý Nha-Môn. Châu-tam-Úy lật đặt ra rước thẳng vào Đại-Đường để Thánh-chỉ trên án, rồi hai người ngồi tránh qua hai bên truyền lệnh cho ngục-tốt dẫn bọn gian-thần là Tần-Hy, Vạn-sĩ-Qua, La-vỏ-Tập và Trương-Tuấn lên hầu tra. Bọn gian-thần lên tới sợ sệt quì lay trước án. Châu-tam-Úy kêu Tần-Hy mà hỏi rằng: — Cha mi đã làm quan tột bậc của Trào-dinh, mi có chừa quan Hàn Lâm-Viện, cả hai đều hưởng ơn vua lộc nước, sao chẳng lo trả nợ quân-vương, lại tư-thông với Kim Ngột-Truật, dối truyền thánh chỉ hãm hại trung lương? Tội khi vua, hại nước, giết thác trung thần đã rõ ràng, mi có đều chi cãi chối chẳng?

Tần-Hy không lời cãi chối, cúi đầu hàm thình. Ngưu-Cao nói: — Tội của nó đã đầy đầy đến một đũa con nit ngoài đường cũng biết, lựa là phải hỏi làm chi cho nhọc công. Quán bây, hãy vả nó bốn chục vả rồi sẽ định tội.

Quân lính dạ rân, mang bao tay có lót tre phía ngoài, vả Tần-Hy bốn chục vả. Đáng kiếp loài gian-nịnh, khi hãm hại đấng trung lương vui lòng khoái dạ bao nhiêu, bây giờ

chịu cực khổ đau đớn cũng bấy nhiêu. Kia mặt dứa con loài gian ác đã sừng húp lên dường như phát thủng, chẳng khác nào mặt heo luộc ! Châu-tam-Úy kêu Trương-Tuấn hỏi rằng : — Tội người đã đầy đầy, nếu kê ra đến trót tháng cũng chẳng hay gì hết. Nay ta hỏi người một điều : “ Người đã ăn cơm vua hưởng lộc nước mấy trào, đường đường một vị đại tướng, sao lại đem tài lực giúp sức lũ quỳền thần làm điều khi ngọ quốc, sát hại người ngay vậy hử ? ”

Trương-Tuấn gục đầu hàm thỉnh chẳng một lời chi đối nại. Nguru-Cao nạt rằng : — Thằng này gian ác trên đời, xưa kia a dua theo bọn Trương-Ban-Xương hãm hại hiền sĩ, bán Nhị-Thánh cho loài Phiên-Nô, nay lại lừa theo Tần-Cối giết oan công thần. Tội nó đã hiển nhiên, cần chi phải hỏi ! Quân bay ! Vả nó bốn chục vả rồi sau sẽ hành hình.

Đáng đời cho một thằng bán nước mua công, dua theo quỳền thần hại người trung trực. Cái mặt già khấn cửa nó bị vả trở nên nở nang, máu ửng đỏ, thịt mập phì, chẳng khác mặt heo nái ú liểu bà sào ! Châu-Tam-Úy hỏi đến Vạn sĩ-Qua : — Còn loài chó săn chim mồi của Tần-Cối kia ! Mi có lời chi cái chối chẳng ?

Vạn-sĩ-Qua rân cổ cái bươn rằng : — Tôi bất quá là tay sai của Tần Thừa-tướng, cũng như thiên lôi sai đâu đánh đó, việc này cang chi đến tôi mà tra hỏi !

Châu-tam-Úy cười gằn và bõ La-vỏ-Tập : — Còn con muôn săn này ! Mi đã làm Pháp-Ty Đại-thào, sao chẳng lấy sự công bình xử đoán, lại giết oan cha con Nhạc Thống-Soái ?

La-vỏ-Tập nói : — Tại Tần-Cối và Vạn-sĩ-Qua là người bề trên của tôi, khiến tôi làm sao tôi phải vung làm theo nấy, chớ việc này chẳng cang cơ chi đến tôi.

Nguru-Cao dẫn lòng chẳng dặng nạt vang rền : — Đồ súc sanh khéo nói trở trính. Tội bọn bây đã đầy trời, ai lại chẳng biết. Quân bây là lũ chó săn chim mồi của thằng Tần-Cối. Quân-sĩ ! Hãy vả mỗi dứa bốn chục vả, đánh mỗi dứa bốn mươi đại côn rồi sau sẽ định tội !

Quân-sĩ dạ ó, áp lại vả mỗi dứa bốn chục vả và dè xuống đánh mỗi dứa bốn chục đại côn. Đánh thôi máu chảy thịt rơi, bọn gian-nịnh chết đi sống lại nhiều lần, rên la chửi lỏi. Trong lúc ấy Châu-tam-Úy chấp bút lên án như vầy :

Vợ chồng Tần-Cối tư thông ngoại quốc, quyết đem giang-son nhà Tống bán cho Kim Ngột-Truật, lại thêm tội khi quân, lộng quyền hãm hại trung lương, tội đáng xử lẩn tri.

Nay tuy bọn nó đã thác nhưng phải chiếu theo quốc pháp bữa hôm chém đầu. Con nó là Tần-Hy làm chức Hàn-Lâm-Viện biên-lu, dối ghi việc láo vào sữ, sửa đều phải rá quấy, đều quấy ra phải, tội đáng chém đầu. Trương-Tuấn làm đến bậc đại-tướng đả chẳng hay lo đuổi giặc, giữ cuộc trị yên cho nước nhà đặng báo đáp hoàng ân, lại lộng quyền loạn chánh, mong lòng phản nước bán dân, ghen hiềm ghét ngô tàn hại trung thần, tội đáng tru-di. Vạn-sĩ-Qua cùng La-vỏ-Tập a dua theo đừa quyền thần, lạm chiếm ngôi cao cho dễ hãm hại người ngay, tội rồi nước hại dân đáng xử trảm. Kỳ dư vợ con gia-thuộc của bốn đừa gian-thần tuy miễn tội chết, chớ phải đày ra Lạnh-Nam. (1)

Châu-tam-Úy kết án, đọc cho lũ gian-nịnh nghe, đoạn truyền lệnh cho ngục-tốt dẫn đem giam lại nơi ngục Đại-lý-Tự, chờ châu phê sẽ hành hình. Sáng bữa sau Châu-tam-Úy vào triều phục chĩ, tâu cho Hiếu-Tôn rõ án của bọn gian-ác. Hiếu-Tôn y tấu, hạ chĩ khiến Ngưu-Cao làm quan Giám-Trảm, dẫn nội bọn gian-nịnh ra Thê-Hà-Lãnh chém trước mồ phần Nhạc-Phi, lấy thủ cấp tế người cho hồi lòng trung nơi chín suối. Lại khiến Hộ-Bộ ban cho Nhạc Thái-phu-nhơn năm ngàn cân sắt đặng đúc hình Tần-Cối, Vương-thị, Vạn-sĩ-Qua, La-vỏ-Tập và Trương-Tuấn để qui trước mồ phần của Nhạc-Phi, trước răn loài gian-thần phản quốc, sau rửa hờn cho bá tánh. Dân sự cả thành Lâm-An nghe vua ban chiếu chĩ ấy, thấy đều khoái dạ, vui mừng nhảy nhót.

Đến ngày hành hình lũ gian-thần, Nhạc Thái-phu-nhơn khiến gia-nhơn sắm sửa cuộc đại tế nơi mồ phần của chồng con, rồi dắt cả và gia-quyển cùng bọn tiểu anh-hùng ra đó mà chờ. Trong lúc ấy Châu-tam-Úy truyền lệnh cho bọn cấm-tử dẫn các tội phạm ra tại Đại-lý-Tự Đường mà nghe tuyên thánh chĩ và khiến bọn đao-phủ-quân trói bốn bữa gian-thần ấy dẫn ra Thê-Hà-Lãnh mà xử trảm. Lúc đi đường quân hiệu-hủy giăng ra hai bên và trước sau giữ gìn nghiêm nhặt, cờ phất trống chiêng khua động âm ý, thật là nghiêm chỉnh. Dài theo hai bên đường đi bá tánh đờn ông đờn bà chen nhau đứng coi, lớp thì đi theo sau chẳng biết muôn ngàn nào mà kể. Ai nấy đều la; — “Đàng kiếp cho loài gian nịnh, vậy cho bây biết trời có con mắt, báo ứng nhần tiền!” Một người một tiếng vang rền.

Vừa dẫn bọn gian-thần đến mồ phần cha con Nhạc-Phi

(1) Trên miệt Bắc, xứ Bắc-kỳ của ta ngày nay.

nơi Thê-Hà-Lãnh, chợt thấy Nguru-Cao đã ngồi nơi công án, mình mặc áo đại-hồng kiết-phục, hai bên bày nghi vệ, phía sau quân sĩ tuốt gươm trần đứng hầu, xem ra thật là oai-võ. Nội bọn đã đến, Nguru-Cao liền hô lệnh biểu bá tánh đứng chào rảo, phải lẩn lộn mà nghe hài tội loài gian-thần. Châu-Tam-Úy đọc tờ bài tội vừa xong, Nguru-Cao truyền lệnh bừa hòm vợ chồng Tần-Cối, chém thây lấy thủ cấp để trên bàn tế. Đao phũ quân vung lệnh làm y. Nguru-Cao lại khiến dân Tần-Hy, Vạn-sĩ-Qua, La-vỏ-Tập và Trương-Tuấn đem ra chém lấy đầu để luôn lên bàn tế. Quân đao-phũ vung lệnh vừa muốn khai đao, thoát nhiên nghe cả mấy trăm ngàn người đi coi ó ré vang trời dậy đất. Nguru-Cao dứt mình la hét vang rền : — Chẳng lẽ ai dám đến cướp tội phạm tại pháp trường, nhưng phải đề phòng cho chắc tay ! Hỡi các cháu cùng liệt-vị tướng-quân, phải nghiêm binh khí cho sẵn ! Hỡi quân sĩ, phải giữ lũ gian-thần cho nghiêm nhắc. Gia-tướng đâu ! Hãy ra hỏi coi bá tánh muốn sự chi ?

Muốn biết việc sau ra thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.

—
HỒI THỨ 75
—

*Ứng lời thề, Trương-Tuấn chết nơi muôn miệng,
Báo ciru lớn, Vương-Buru giết sạch dân gian.*

Trong lúc Nguru-Cao nai nịt cấp binh khí đề phòng, Nhạc Thái-phu-nhơn ngó ra ngoài thấy đặt gậy tinh những là người lao nhao lỗ nhổ, xô tới đầy lui, dường như sóng nhấp nhô đưa đầy rạo câu cùng rong biển, tiếng la tiếng hét rùm tai ! Mấy trăm ngàn người chen lấn ó ré làm cho những người chưa hề hồn chiến nơi trận thượng phải kinh tâm tán đởm. Các quan cùng chúng tướng đương đứng ngơ ngẩn chưa biết chuyện chi, xây thấy bọn gia tướng trở vô bầm rằng : — Ấy là tiếng oan khổ tức tối, bá tánh quyết chen lấn vào coi cho được cách hành phạt Trương-Tuấn cho hả hơi oán hận bấy nay, chớ chẳng có việc chi lời thôi. Bọn tôi đã hỏi rõ thì một phần đông trong muôn vạn người đến coi đều bị đũa gian-thần Trương-Tuấn bức hiếp. Kẻ bị đoạt vợ cướp con, người bị giựt gia tài sự sản, hoặc bị hại oan nhiều cách, nên ai nấy đều quyết lòng chen lấn vào gần chỗ hành hình,

trước coi cách Trương-Tuấn chết, sau mắng nhiết va cho hả hơi ức-uất và trả mảy-may chút cừ thù xưa.

Nhạc Thái-phu-nhơn nói: — Kẽ oán người thù đông cả ngàn cả muôn mà chém đũa gian manh độc ác kia có một đao, kẽ thấy người không thì rửa hờn sao cho được trọn vẹn. Chi bằng Nguru Thúc-thúc nên giao Trương-Tuấn cho bá tánh, tự ý họ muốn hành phạt thế nào cho cam lòng thù dạ oán, cho hả nư giận của họ.

Nguru-Cao dạ dạ vâng vâng, truyền lệnh cho hiệu-húy bắt loa tuyên cho bá-tánh hay: biểu dừng xôn xao; Nhạc Thái-thái sẽ giao Trương-Tuấn cho, muốn trả thù cách nào tự ý. Lời ấy vừa rao ra, chính thấy phần đông trong bá tánh qui xuống đất cúi đầu lạy tạ ơn Nhạc Thái-thái, rồi xúm nhau lại đứng riêng qua một bên, riêng hẳn những kẽ đến coi. Hiệu-húy vừa dẫn Trương-Tuấn đến nạp, muôn vàn người áp lại khiêng hồng đem đến gần bên Hồ-Đường để xuống; kẽ đánh người thoi loạn xị. Cả thấy đều bươn bả chen lấn vào dặng đánh trả thù, sợ Trương-Tuấn chết trước khi mình đánh thì chẳng hỏi dạ; thành ra sự xô đẩy dành xé cải lầy vang trời dậy đất, nghe ra càng ồn ào hơn khi nãy. Một người trong bọn oán thù Trương-Tuấn nói lớn lên rằng: — Xin liệt vị dừng tay lẫn lộn cho tôi phân một đều. Nay bọn ta nhờ ơn Nhạc Thái-thái giao đũa gian-thần độc ác cho bọn ta báo cừu, hỡi lòng khoái dạ bọn ta biết mấy! Tuy vậy chớ bọn ta đông trên muôn người, còn đũa gian tặc chỉ có một mình, tôi e làm thế này, kẽ trả thù dặng người không, chẳng đúng luật công bình. Tôi có một cách làm cho cả muôn người đều trả thù dặng, ai ai cũng sẽ dặng hỡi lòng ức-uất. Cách ấy như vậy: *Dem đũa gian-tặc ra chỗ đất trống buộc vào cội cây. Bọn ta sắp hàng đứng qua một bên. Mỗi người đến tận mặt đũa gian-nịnh mắng chửi nó ba đều, cắn nó một miếng rồi đi qua phía bên kia đứng coi. Cách ấy có vừa lòng liệt vị chăng?*

Cả thấy nhơn dân đều khen hay, áp lại dẫn Trương-Tuấn đem ra chỗ đất trống trời vào cội liễu, làm y theo cách mới bày biểu đó. Người thứ nhứt chạy lạy diềm mặt Trương-Tuấn mắng rằng: — “*Thằng gian tặc! Mi dựt vợ cướp con ta, ngày nay bị đều quã báo đả tổn chưa?*” — Dứt lời kê miệng vào cắn rứt một miếng thịt. Đũa gian-thần đau đớn la rống lên. Ai nấy đều vui cười và nói đáng kiếp! Người thứ nhì bước tới xỉ mặt đũa gian tặc và mắng rằng:

— “Giống tham tàn, mị chiếm đoạt ruộng đất của ta, ngày nay còn hường đặng chăng?” — Nói rồi cũng cắn một miếng thịt mà đi qua bên kia đứng xem. Người thứ ba chạy lại nạt rằng: — *Loài chó! Mi làm quan lớn lại ghen hiềm ghét ngõ hảm hại cha ta, nay phải chịu đều quả báo nhân tiền có đáng chăng?* — Nói đoạn cắn một miếng thịt nhai nuốt, lại móc bầu rượu ra uống và cười ha hả. Mỗi người chưởi mắng một câu và cắn một miếng, thân thể đũa gian-tặc rách nát, máu chảy đầm dề, lần lần cắn tận đến xương. Trương-Tuấn rên la chửi lỏi, la chửi nào thiên hạ càng khoái lòng hỡi dạ chửi nấy. Có một người chạy a tới tuốt quần Trương-Tuấn, kê miệng vào cắn đứt con cu. Muôn ngàn người đều cười rộ lên và nói: — “*Vậy cho nó hết ý quyền gian dâm vợ con người nữa!*” — Muôn ngàn người áp lại mỗi người cắn Trương-Tuấn một miếng, trong một giờ thịt đã nát hết, chỉ còn một bộ xương gian-ác của đũa gian-tặc buộc nơi cội liễu! Ấy là sự ứng nghiệm của lời Trương-Tuấn thề tại Võ-Trường ở Biện-Lương năm xưa. Trương-ban-Xương và Vương-Đạt thề như cộ lòng khi quân Ngô quốc, ăn hối lộ của cũ-tử thì cho hóa làm heo làm dê ngoại quốc, chết về nghiệp đao kiếm. Trương-Tuấn lúc ấy lại thề *thác nơi miệng muôn người!* (1) Ta đã thấy Trương-ban-Xương và Vương-Đạt bị làm heo làm dê Kim-Phiên, chết về nghiệp đao kiếm rồi (2), nay Trương-Tuấn thật quả bị muôn ngàn người cắn mỗi người một miếng thịt mà thác. Thật là thiên địa chí công, thề sau bị vậy, báo ứng rõ ràng!

Khi bá tánh trả thù xong, Ngưu-Cao khiến quân sĩ mở trời khiến bộ xương của Trương-Tuấn về trước mồ phần, truyền lệnh cho đao-phủ-quân khai đao chém đầu Trương-Tuấn, Tần-Hy, Vạn-sĩ-Qua và La-võ-Tập một lượt. Ngưu-Cao bôn thân lượm bốn cái đầu gian-tặc sắp vào mâm bưng để lên bàn tế. Cả nhà họ Nhạc, Ngưu-Cao và bọn tiểu anh-hùng tế diện Nhạc-Phi cùng chững tướng xông xuôi, bèn dắc nhau vào trào tạ ơn Hoàng-Thượng, rồi phân nhau ai về phủ nấy. Cả thấy đều đặng vui lòng khoái dạ. Sáng ngày sau Châu-tam-Úy phê công văn khiến giải-quan dẫn giải-sai dày gia-quyển loài gian-nịnh ra Lãnh-Nam.

Cách chẳng mấy ngày ngoài ải lại gọi bốn-chương về cáo cấp nói đại-bình của Ngột-Truật đã gần đến Châu-tiên-Trấn,

(1) Cuốn thứ 3 trang 109, 110. — (2) Cuốn thứ 13 trang 499.

thế rất nguy. Nếu chậm trễ, Trấn ấy một mái mắt về tay Ngột-Truật, đường vào rúng Trung-Nguyên sẽ mở rộng cho binh Kim-Phiên. Trương-Tín lúc ấy chấp chưởng binh quyền trong nước, hối hả ôm biểu chương vào cung tâu xin Thiên-Tử lập tức sai Nhạc-Lôi dề binh đi ngăn giặc. Vua Hiếu-Tôn y tấu, truyền chỉ triệu Nhạc-Lôi, bọn Ngưu-Cao và bọn tiểu anh-hùng vào triều. Chúng tưng vào triều bái tung hô. Vua Hiếu-Tôn xuống chiếu phong Nhạc-Lôi chức Tả-Bắc Đại Nguyên-Soái, phong Ngưu-Cao làm Giám-quân Đô-Đốc, Gia-các-Cầm làm Quân-sư, lãnh binh mã đi dẹp giặc Kim. Lại khiến mấy vị lão tướng-quân cùng hai chục viên Ngự-Tiền Đô Thốg-Chế mới phong đi tưng chinh, ngày sau sẽ tùy công lao thăng thưởng. Chúng tưng tạ ơn vua lui ra lo việc xuất sư. Sáng bữa sau Nhạc-Lôi bái biệt mẹ và từ giả vợ, dẫn mấy em hiệp cùng bọn tiểu anh-hùng ra giáo trường kiểm diêm quân-sĩ. Đến nơi đã thấy Nguyên-Soái Trương-Tín cùng các vị thúc-phụ chức sẵn tại đó, Trương Nguyên-Soái phát cho Nhạc-Lôi hai chục muôn binh ròng và khí cụ lương thảo chờ chờ. Nhạc-Lôi khiến bày phước lễ tế cờ, phát pháo kéo binh rầm rập nhắm Châu-Tiên-Trấn thẳng đến.

Đoạn này nói về việc nhà của Đông-Tiên. Lúc gặp công-tử Trương-Hiến khuyến dụ cải tà qui chánh, Đông-Tiên yên-tri vợ và đưa con trai nên-năm nên-sáu tên là Đông-diệu-Tông nơi một cái làng nhỏ phía dưới chơn núi, đoạn cùng bốn người nghĩa-dệ kéo lâu-la theo Trương-Hiến đến đầu Nhạc-Phi. Đông-Tiên hết lòng vì nước lập đảng nhiều quân công. Từ khi va bị trận liên-huờn-mả của Ngột-Truật phải bỏ mạng tại Châu-Tiên-Trấn, Nhạc Thốg-Soái thương tiếc vô hồi, nhớ đến vợ con va, thường sai quan đem bạc vàng lụa là đến châu cấp luôn luôn. Vợ con Đông-Tiên hằng niệm ân đức của Nhạc Thốg-Soái. Lúc này Đông-diệu-Tông đã lớn lên, binh vóc gènh giàng, mặt mày thiết-diện giống cha, sức mạnh phi-thường, hay cầm cây cừ-cô thất-thiên-xoa nặng được một trăm mười cân. Cả làng đều kiên sợ Đông-diệu-Tông nên biệt hiệu là Quyện-Địa-hồ. Ngày kia ra chợ ngồi chơi, cùng chúng bạn nói chuyện này tích kia. Vừa nghe đến chuyện cha con Nhạc Thốg-Soái bị gian-thần hãm hại, Đông-diệu-Tông tấm lòng bức tức giọt lụy chứa chang, từ biệt anh em về nhà sắm sửa đồ hành trang. Mẹ Đông-diệu-Tông thấy hỏi, nghe con mình nói quyết xuống Lâm-An báo cứu cho Nhạc Đại-lão-gia thì

rất nên bằng lòng, lấy tiền bạc cấp nấp bấy nay ra cho con làm phí lộ. Đồng-diệu-Tông lay mẹ lên đường. Đi đặng vài ngày vừa đến gần Liệt-Phong-Sơn thì trời đã xế. Đồng-diệu-Tông bước dõn tìm chỗ đình trú, bỗng thấy trong đám rừng dưới chơn núi nháy ra một người đón đường nạt rằng: — “Nạp tiền mãi lộ rồi sẽ đi!”

Đồng-diệu-Tông xem kỹ thấy người ấy trạc dưới hai mươi, vóc cao chín thước, mặt vàng khè như đất sét, đầu trùm bao đánh, mình bận áo vải xanh, tay cầm đồng-côn, tướng mạo hung tợn, bèn cười ngất lên mà rằng: — Bằng-hữu (1) nói giống chi chi tôi nghe chẳng rõ?

Người ấy nạt: — Tiền mãi lộ! Tiền mua đường đi chớ gì!

Đồng-diệu-Tông hỏi: — Thế khi cái đường này của ông bà người để lại cho người sao mà đòi tiền mãi lộ?

Người ấy nói: — Chẳng những đường này mà thôi! Khắp cả trong thiên hạ, hề ông đến đâu thì cứ thâu tiền mãi lộ đến đó. Nếu chẳng nạp, chớ mong qua khỏi.

Đồng-diệu-Tông nói: — Người muốn vượt râu cọp sao chớ? Để ta nạp cây xoa đây cho người ước đặng chẳng?

Dứt lời hơi cây cừu-cổ thát-thiên-xoa đánh tới. Người ấy hơi thục đồng côn đỡ đánh. Hai đàng đánh nhau trên năm mươi hiệp chưa định hơn thua. Đồng-diệu-Tông nghĩ thầm rằng: — Người này mạnh mẽ, võ nghệ tinh thông, để ta dụ va theo giúp sức ta mà giết cho tận-tuyệt lũ gian-nịnh đặng báo thù cho Nhạc Đại Lão-gia thì hay hơn.

Nghĩ vậy bèn đỡ vệt cây đồng côn biểu dừng tay mà rằng: — Bằng hữu! Nay giờ ta mẫn đánh vui quên hỏi tên họ. Người hãy xưng tên cho ta biết rồi sẽ đánh.

Người ấy nói: — Thuở nay ta là Vương-Buru, bây giờ cũng Vương-Buru, chớ hề khi nào cải họ đổi tên! Thiên hạ thấy ta mạnh mẽ, biệt hiệu là Diêu-Sơn-hồ. Ta xưng tên rồi đó, hãy nạp tiền mãi lộ đây, không thì đánh nữa nè!

Đồng-diệu-Tông nói: — Người đã có sức có tài, sao chẳng ra giúp nước, phò vua, lập chữ công danh với đời, lại ở chốn lục lâm làm nghề ăn cướp vặt?

Wương-Buru nổi xung nạt rằng: — Dué! Đừng có nói lếu! Ta chẳng thèm phò vua mà cũng chẳng phải ăn cướp! Cha ta đường đường một vị quan-tướng của Nhạc Thống-Soái,

(1) Tiếng này chính là tiếng “phần-dậu” của người Quảng-Đông thường dùng mà kêu người lạ mặt. Cũng như tiếng “camarade” của người Langsa hay dùng vậy.

ta há đi làm nghề bắt phải sao ? Nay ta muốn xuống Lâm-An lỏ hết tiền phí lộ, muốn mượn đở người chút ít mà đi đường, sao người dám nhieéc ta là án cướp ?

Đồng-diệu-Tông cười và nói : — Ta lỏ lời, xin chớ chấp. Người nói cha người là thũ hạ của Nhạc Tống-Soái, háy nói tên họ ra nghe thũ, vì cha ta cũng là thũ hạ của ngài.

— Cha ta là Vương-Hoành, ai lại chẳng nghe danh !

Đồng-diệu-Tông cả mừng mà rằng : — Nói vậy ta với người là người một nhà mà ! Cha ta là Thống-Chế Đồng-Tiên, còn ta tên Đồng-diệu-Tông đây.

Vương-Buru tỏ vẻ hân hoan vội vàng bỏ cây đồng côn xuống đất, bước tới vòng tay thi lễ mà rằng : — Thuở giờ tôi chưa đặng biết mặt công-tử nên trót thất lễ, xin công-tử miềng chấp. Chẳng hay công-tử đi đâu đây ?

Đồng-diệu-Tông thuật việc mình muốn đi báo cứu. Vương-Buru cả mừng nói rằng : — Tôi đây cũng vậy, quyết xuống Lâm-An giết lũ gian thần mà báo thù cho Nhạc Đại-lão-gia và cha tôi. Công-tử chưa hay chuyện cha tôi bị giết để tôi thuật sơ cho công-tử nghe. Bằng gian-thần Tần-Cối mạo chiếu chỉ triệu Nhạc Đại-Lão-gia hồi trào. Cha tôi theo hầu ngài. Vừa đến Bình-Giang-dịch, đưa gian thần lại đối truyền Thánh chỉ sai Hiệu-Húy ra đón bắt Đại-Lão-Gia. Cha tôi biết Đại-Lão-Gia công lao trăm trận chớ có tội tình chi mà bắt, nên chẳng chịu để cho bắt, muốn giết bọn Hiệu-Húy. Chẳng dè Nhạc Đại-Lão-Gia một lòng tận-trung chẳng cho cha tôi kán cự. Cha tôi chẳng dám cãi lời Đại-Lão-Gia, phải qui xuống một bên Đại-Lão-Gia để cho quân Hiệu-Húy chém chết. Tôi ở nhà nghe tình chẳng biết giả chơn, hối há lạy mẹ tôi xin đi xuống Bình-Giang Dịch dò tin ấy. Đi được nửa đường xẩy gặp quân sĩ của cha tôi đương đem cây thực đồng côn này về giao lại cho tôi và nói Đại-Lão-Gia đã để cho bọn Hiệu-Húy bắt về Kinh. Tôi nghe đặng chắc tin, phải trở về thưa lại cho mẹ tôi hay. Mẹ tôi buồn bực quá phát đau, tôi lo săn sóc thuốc men hết sức mà chẳng thấy bớt, phiền mượn gầy mòn lầ đến năm nay mới qua đời. Kế cậu tôi cũng chết luôn. Thân tôi còn một mình trơ trọi rảnh rang, quyết xuống Lâm-An liều chết giết lũ gian-thần mà trả thù cho Đại-Lão-Gia và cho cha tôi. Tiền phí lộ có ít, đi vừa đến đây đã hết, tôi phải tạm làm lều kiếm ít nhiều đặng đi trả thù cho đợc mới nghe. Nay gặp công-tử cũng đi việc ấy, may biết chừng nào !

Hai người đồng-chí lớn hỏ vui cười. Đồng-diệu-Tông nói: — Tiền phí lộ tôi còn khá, bọn ta hãy kết nghĩa kim băng với nhau rồi sẽ lên đường đồng tâm lo làm việc nghĩa.

Hai anh em lạy trời kết tình bằng hữu, dắt nhau đi tìm xóm nghĩ đở một đêm. Sáng ngày sau lên đường nhắm Lâm An lướt dặm. Ngày kia vừa đến Cửu-Long-Sơn, chợt nghe tiếng thanh-la inh òi, trong rừng tủa ra một tốp lâu-la đón đường biểu nạp tiền mãi lộ. Đồng-diệu-Tông cười và nói với Vương-Buru rằng: — Thế khi bọn nó không biết có em là ông nội nó đây sao mà nó còn đòi tiền mãi lộ vậy?

Vương-Buru cười và nhảy tới nạt rằng: — Ông đả huyệt tiền phí lộ, các con hãy đem ra đưng ít nhiều cho trọn đạo.

Lâu-la nói: — Thiệt là rui! Mấy bữa rày đã vắng mỗi mới gặp được hai người vừa mừng, dè đâu là loài ma đói! Nếu không tiền hãy chịu khó đề gói lại đây!

Nói rồi xúm nhau lại giựt gói hai người. Vương-Buru và Đồng-diệu-Tông chẳng thèm đánh đập chi hết, cứ việc vung một cái sơ sơ mà bọn lâu-la đã té nghiêng té ngã, u đầu lổ trán. Lâu-la oản hồn chời dậy chạy đông lên núi. Đồng-diệu-Tông nói với Vương-Buru rằng: — Bọn nó về trại thông báo, ắt đầu-đảo nó sẽ xuống. Anh em ta náng đợi đặng kiếm thêm chút ít tiền phí lộ cho vững lòng.

Vương-Buru nói: — Anh phân nhằm lý lắm.....

Vừa nói tới đó một ngựa chạy bay xuống núi. Hai người ngó lên thấy một vị tiểu anh-hùng oai phong lẫm liệt, lưng lớn vai rộng, vóc cao đầu lớn, mặt trắng môi son, mày rô đen kịch, mũi cao thẳng băng, hai tai rộng dài gần chấm vai, đầu che lẳng-ngân-khôi, mình mặc đoàn-hoa-tú bạch-bào, chơn đạp ngựa bạch loang cu, tay cầm song thiết-kích. Vị tiểu anh-hùng vừa bay ngựa xuống đến chơn núi vừa nạt vang như sấm nổ: — Quân rừng nào ở đâu dám đến đây hành hung đánh lâu-la của ta, hãy nạp mạng cho mau!

Đồng-diệu-Tông cả giận, chẳng đáp lời chi, hơi xoa đâm đũa. Tướng bạch giáp cưỡi song kích đánh đở mau như chớp nháng. Đánh chưa đầy hai mươi hiệp Đồng-diệu-Tông đở ngăn chẳng muốn nổi. Vương-Buru hơi còn nhảy vào trợ chiến. Đánh chừng nào tướng bạch giáp càng hăng hái mạnh mẽ chừng nấy, song kích lêu xuống qua lại lẹ làng đến đời hai người không thể nào đở kịp, mệt thở hào hển, liệu thế không xong phải chạy dài. Tướng bạch giáp vỗ ngựa đuổi nà theo. Hai người cả kinh la lớn lên rằng: — Hai anh

em ta với người chẳng phải oan gia cứu thù chi mà người lại bức bọn ta lắm vậy! Hãy để cho bọn ta đi báo cái đại thù. Như còn sống bọn ta sẽ trở về đây cho người bắt làm chi thì làm, chớ chẳng sợ đâu!

Tướng bạch giáp ấy nói: — Đi báo đại cứu gì hãy đứng lại nói cho ta nghe. Như quả là đều nghĩa khí, ta sẽ tha bọn người và cho thêm tiền bạc làm phí lộ. Nhược bằng thù vợ oán cha, tiểu khí bất minh thì chớ trông khỏi tay ta!

Đồng-diệu-Tông đứng lại nói: — Ta tên Đồng-diệu-Tông, con của Thống-Chế Đồng-Tiên, em ta đây là Vương-Buru, con của Tổng-Binh Vương-Hoành. Cha bọn ta đều là tướng bộ hạ của Nhạc Thống-Soái. Bởi Nhạc Đại lão-gia của ta bị lũ gian thần Tần-Cối, Vạn-sĩ-Qua và La-vỏ-Tập lộng quyền hãm hại thác oan, anh em ta quyết xuống Lâm-An tìm thế giết mấy đứa gian ác ấy dâng trả thù cho Đại lão-gia ta. Nhắm trên đời chẳng có chi đại nghĩa hơn việc này, người hãy để bọn ta đi. Như may còn sống bọn ta sẽ trở về đây cho người bắt chém giết chi tự ý, bọn ta thị tử như qui.

Tướng bạch giáp cười ngất lên, thâu kích giắt vào lưng và nhảy xuống ngựa bước tới vòng tay thi lễ mà rằng: — Tôi chẳng biết hai anh thiệt tôi lỗi quá, xin hai anh chớ chấp. Cha tôi cũng là tướng thủ hạ của Nhạc Đại lão-gia. Tôi tên Dương-kế-Châu con của Dương-tái-Hung đây. Lúc cha tôi theo đầu Nhạc Lão-bá, tôi còn nhỏ ở nhà với mẹ tôi tại làng trước kia. Cách chẳng bao lâu Nhạc Lão-bá sai quan đem bạc vàng về cấp cho mẹ con tôi và thuật chuyện cha tôi rượt giết binh Phiên rũi chạy lầm đường, sa xuống rông tuyết Tiều-Thương-Hà bị Ngột-Truật bắn chết. Mẹ tôi thương khóc ngày đêm đến đời sờ mình mà thác. Khi gần lìa thế mẹ tôi có dặn tôi đi tìm Nhạc Lão-bá dâng giúp đỡ người, trước đền ơn báo bực, sau đánh giết Ngột-Truật mà báo thù cho cha tôi. Tôi lên đường đi chưa bao xa lại nghe Nhạc Lão-bá bị gian-thần hãm hại, tôi phải trở về chiêu tập bộ hạ cũ của cha tôi, sửa sang sơn trại lại, dưỡng nanh mài vút chờ khi báo thù cho Nhạc Lão-bá. Nay tình cờ gặp hai anh đây thật là may quá đời. Nếu hai anh quyết chi báo cứu, hãy về sơn trại thương nghị lại rồi tôi cũng đi với.

Hai người cả mừng đồng nói rằng: — Té ra Dương công-tử đây sao? Hèn chi võ nghệ cao cường hết bực!

Dương-kế-Châu khiến lâu-la dắt hai con ngựa lại. Ba người đồng lên ngựa đi về sơn trại. Dương-kế-Châu truyền

lệnh thiết đại yển và khiến đặt hương án cùng nhau thề nguyện kết nghĩa đệ-huynh. Dương-kế-Châu lớn hơn hết làm anh cả. Tiệc rượu dọn xong, ba anh em ngồi lại ăn uống giải bày tâm sự. Dương-kế-Châu nói rằng :— Vả chẳng Lâm-An là chốn đô thành, tướng đông binh dữ, ba anh em ta chưa dễ làm gì được. Chẳng nên hớp tốp mà làm việc lớn. Hai em nên náng lại đây với qua, lo việc tích thảo đồn lương, chiêu tụ anh hùng cho có thế lực rồi sẽ cất binh xuống đó đánh báo thù thì mới có phần đặng cho.

Hai anh em Vương-Buru nghe vừa tai, yên lòng ở đó lo giúp Dương-kế-Châu trong việc chiêu binh mãi mã. Từ ấy ngày nào cũng sai lâu-la đi các nơi dò thám. Ngày kia ba anh em đương ngồi đàm đạo nơi Tụ-Nghĩa-Đường chợt thấy lâu-la chạy về cáo báo rằng :— Có một bọn quan quân giải tội-phạm đi ngang qua trước núi. Tôi coi dèo dầu-mỡ no nê, nên về báo cho Đại-Vương rõ.

Vương-Buru vội vàng đứng dậy nói :— Để em xuống bắt bọn ấy về đây tra hỏi thử coi cho biết.

Dứt lời điềm lâu-la chạy bộ xuống núi. Bỗng thấy bốn viên giải-quan cùng năm sáu mươi giải-sai áp giải một tốp tội-phạm, và đờn ông đờn bà và con nít trên một trăm người, từ từ đi ngang qua trước núi. Vương-Buru dẫn lâu-la ra chặn đường và nạt rằng :— Hãy nạp tiền mãi lộ rồi sể đi !

Quan quân thấy Vương-Buru dữ dằn, hoản kinh năn nỉ rằng :— Chúng tôi chẳng phải thương khách, vốn thiết là Hình-Bộ giải-sai, vưng chỉ đem bọn tội-phạm này đày ra Lãn-Nam. Cúi xin Đại-Vương rộng lòng cho đi qua.

Vương-Buru nói :— Ta chẳng biết giải-sai tội-phạm chi ráo, hãy về trên núi sể hay, đứn nào cượng lý ta sẽ giết liền !

Lâu-la vâng lệnh bắt nội bọn lên núi dẫn vào Tụ-Nghĩa-Đường khiến qui xuống. Vương-Buru bước lại nói với Dương-kế-Châu rằng :— Tôi đã bắt chúng giải-quan và tội-phạm về đó, xin Đại-Vương tra gạn thử coi. Nếu lũ tội-phạm ấy có đều chi oan khuất, bọn ta nên thay quyền tạo hóa giết giải-quan, thả chúng nó làm phước.

Lũ tội-phạm thấy đều khóc kể kêu oan. Bốn viên giải-quan cúi đầu lạy sát đất và bẩm rằng :— Lũ nó là gia-quyển của loài gian-thần, xin Đại-Vương chớ nghe nó mà lầm.

Đông-diệu-Tông hỏi :— Gia quyển của đứn gian thần nào, hãy nói ra cho rõ ràng !

Giải-quan chỉ từ bọn mà rằng :— Tốp này là dáu và

con cháu Tần-Cối, bọn này là thân quyến của Vạn-sĩ-Qua, khốm kia là gia-thuộc của La-võ-Tập, còn lũ nọ là gia-thuộc của Trương-Tuấn. Cả thấy cộng trên một trăm người, có công văn đây chửng lời của tôi, xin Đại-Vương xét lại.

Dương-kế-Châu tiếp lấy công văn xem xong lại hỏi: — Bầy gian thần ấy ở tại Lâm-An quyền hành cả thế, muốn giết ai thì giết, muốn làm gì thì làm, chẳng vua chẳng quan nào dám nói, sao nay phạm tội chi mà phải bị đày như thế?

Giải-quan thuật những việc mới xảy ra tại Lâm-An lại rõ rồi. Ba vị Đại-Vương cười reo hơn hở và nói rằng: — Trời đất thiệt chi công! Loài gian-nịnh đã bị đều quả báo! Nhưng thiết tưởng chém bốn đũa ấy đâu đủ trả thù cho Nhạc Đại lão-gia cùng các tướng. Đầu mục đâu! Hãy dẫn bọn tội-phạm này mổ bụng lấy đồ lòng và chém lấy thủ cấp đem vào đây phục lệnh!

Bọn đầu-mục dạ rân, lôi đầu lũ gia-quyến loài gian-thần đem ra Bắc-Y-dinh trói cả thầy vào trụ mổ bụng lấy bộ đồ lòng và chém lấy đầu để trên mâm bưng vào dâng. Ba vị Đại-Vương khiến sắp lên bàn dài, thỉnh bài-vị của cha con Nhạc Đại Lão-gia và Trương-Hiến ra cúng tế khóc kể r nh rang. Tế xong Vương-Buru lại viết bài vị của cha và là Vương-Hoành mà tế một chập nữa. Bốn viên giải-quan và bọn giải-sai đều sợ diếng cứ lạy bàn tế mãi. Đến chửng cúng tế xong lại lạy các vị Đại-Vương xin dung mạng. Dương-Kế-Châu nói: — Chẳng can chi đến bọn người mà phải sợ. Hãy đứng dậy nói cho ta biết coi Nhạc công-tử đang làm quan chức chi tại trào hay là ở đâu bây giờ?

Giải-quan bẫm: — Thánh thượng đã phong cho Nhị công-tử Nhạc-Lôi làm chức Tảo-Bắc Đại Nguyên-Soái, Lão tướng-quân Ngưu-Cao làm Giám-quân Đô-Đốc, các vị lão anh hùng bộ-hạ của Nhạc Thống-Soái ngày xưa còn sót lại đều phong chức Diệt-Lồ Đại tướng-quân, mấy vị tiểu anh hùng đều phong chức Ngự Tiễn Đô-Thống-chế cho theo tùng chinh. Hiện nay Tảo-Bắc Đại Nguyên-Soái Nhạc-Lôi cùng bọn anh hùng lớn nhỏ đã dẫn hai chục muôn binh ra Châu-Tiên-Trấn ngăn ngừa Ngột-Truật.

Dương-kế-Châu cảm ơn bọn giải-quan, khiến lâu-la lấy hết của-cải của lũ gia-thuộc gian-thần mà thưởng các giải-quan và tha cho về xứ. Bốn viên giải-quan cùng bọn giải-sai mừng rỡ lạy tạ ơn các vị Đại Vương, hối hả xuống núi về kinh phục lệnh. Vương-kế-Châu nói với Đồng-diệu-

Tông và Vương-Buru rằng: — Nếu Nhị công-tử Nhạc-Lôi đã cất binh đi Tảo-Bắc, bọn ta cũng nên bỏ sơn-trại, dẫn binh đến đó giúp người, chẳng biết ý hai em ra thế nào?

Hai người nói: — Đại-ca phân vậy hiệp ý hai em lắm.

Dương-kế-Châu ngẫm nghĩ một chập lại nói: — Cũng có chỗ bất tiện, là thuở giờ anh em ta với Nhạc Công-tử chưa biết nhau. Nếu bọn ta dẫn binh mà theo đông sợ e người có chỗ nghi hoặc chẳng? Qua tướng tốt hơn là hai em chịu phiền ra Châu-Tiên-Trấn thông báo trước. Anh sẽ thu góp lương thảo, diêm tề binh mà thừng thỉnh kéo theo sau.

Vương-Buru và Đồng-diệu-Tông đều khen phải, sớm sửa hành lý, sáng ngày từ biệt Dương-kế-Châu lên ngựa, dắt theo vài tên lâu-la để sai vặt, nhắm Châu-Tiên-Trấn giục vó.

Nói về Nhạc-Lôi lãnh ấn Tảo-Bắc Đại Nguyên-Soái dẫn đại binh qua khỏi Thiên-Trường-Quang, chẳng mấy ngày đã đến Châu-Tiên-trấn phát pháo an dinh hạ trại. Quan Tổng-binh trấn thủ tại đó dẫn các quan địa phương đến lạy mừng Nguyên-Soái. Nhạc-Lôi hỏi thăm thế giặc. Quan Tổng-binh bẩm rằng Ngột-Truật mới vừa dẫn đại binh tới hôm qua, chưa đến công phá ải-quang, nhưng thế coi bộ hung tợn lắm. Quân thám mã bên dinh Phiên hay đăng tin ấy hối hả chạy về báo với Ngột-Truật rằng: — Tổng-Trào mới sai con thứ hai của Nhạc Nam-Mang tên là Nhạc-Lôi cũ hai mươi muôn binh mà đến đóng dinh phía trong Châu-Tiên-Trấn.

Ngột-Truật cười rằng: — Chắc khi số nhà Tống gần tuyệt nên lão Nam-Mang Hoàng-Đế mới sai thẳng trẻ con ra đây.

Dứt lời thương tên thám tử và khiến đi dò thám lại cho rõ ràng. Tên thám mã ấy lách thõng lạy tạ ơn đi liền.

Sáng bữa sau bên dinh Tống, Nhạc-Lôi thăng trưởng, chúng tướng tề tựu đến chúc mừng và đứng giàn ra hai bên mà hầu lệnh. Nhạc-Lôi hỏi: — Chẳng hay vị tướng quân nào dám ra binh đánh Ngột-Truật trận đầu tiên?

Vừa dứt lời bỗng nghe tiếng hô lớn: — “Tôi xin đi!”

Nhạc-Lôi thấy Âu-Dương Tùng-Thiện bước ra đứng trước trưởng, cả mừng phát cho ba ngàn binh mã và căn dặn phải cẩn thận. Âu-Dương Tùng-Thiện dắt lệnh kéo binh đến trước dinh Kim hô lớn rằng: — Loài Phiên nô! Có tướng nào giỏi hãy ra đây vài đứa cho ta thử búa coi nào!

Ngột-Truật nghe báo, hỏi chư tướng rằng: — Có ai dám ra bắt thẳng Nam-Mang ấy cho ta chẳng?

Một tên tướng binh thù dị dọ ở dưới trưởng nhảy ra

hồ lớn rằng : — Có tiểu tướng là Thồ-đức-Long xin đi.

Ngột-Truật khiến phát ba ngàn binh mã cho Thồ-đức-Long ra dinh. Thồ-đức-Long lãnh lĩnh cấp còn nhẩy lên ngựa xông ra trước trận. Âu-Dương Tùng-Thiện đương diệu võ dương oai, bỗng thấy tướng Phiên bay ngựa đến, mặt xanh như chàm, mắt đỏ như son, đầu đội kim-khôi mình mang kim-giáp, vai tả mang cung, vai hữu đai tên, tay cấp ô-du còn, chơn đạp ngựa huỳnh biêu, tướng mạo hung ác, hình thù cổ quái. Âu-Dương Tùng-Thiện phát dùng mình và nghĩ thầm rằng : — Ta đưa dò và làm nghề riêng tại sông Dương-tử-Giang đã lâu, từng gặp chẳng biết bao nhiêu là tướng rừng, cướp biển và tay mắng hơn còn-đồ hình thù dị dọp, mà chưa thấy ai ác tướng quái lạ cho bằng thẳng mọi Phiên này! Chắc nó cốt-tử là quỷ dạ-xa đầu thai lên sao mà cổ quái quá đi vậy? Ối! Dầu quỷ dầu quái chi ta cũng phải đánh phứa, chớ rục rè sao ra mặt tướng quân!

Và ngẫm nghĩ và giục ngựa lướt tới nạt rằng : — Tướng kia! Mi tên họ chi hãy khai ra cho mau dặng chịu chết?

Thồ-đức-Long nói : — Đại Kim-quốc Tứ Thái-Tử, Xương-Bình-Vương, Bình-Nam Đô Thống-Soái Huờn-Nhan Ngột-Truật trưởng hạ, Tiền-tiểu Bình-Chương Thồ-đức-Long là ta đây. Còn người tên họ chi, cả gan dám ngăn binh trời?

Âu-Dương Tùng-Thiện đáp : — Đại-Tổng Thiên-Tử giá tiền, Đốc-Đốc thiên hạ binh nhung, Tảo-Bắc Đại Nguyên-Soái Nhạc-Lôi trưởng hạ, Đô-Thống-chế Âu-Dương Tùng-Thiện, Ngũ-phương Thái-tể là ta! Hãy mau mau xuống ngựa chịu trời, kẻo đề ta phải nhọc công ra sức.

Thồ-đức-Long hươi còn đánh nhau. Âu-Dương Tùng-Thiện cứ song-phủ đỡ đánh. Hai tướng đánh vùi, hai ngựa giao kê, ba món binh khí đỡ đánh qua lại lên xuống liên liên. Đánh nhau ước độ mười hiệp Thồ-đức-Long đã mệt, nhưng cũng cố sức đánh liều được ba hiệp nữa xảy bị Âu-Dương Tùng-Thiện một tay đánh vệt còn ra, một tay vót một búa bễ đầu té nhào xuống ngựa. Tùng-Thiện nhẩy theo cắt lấy thủ cấp buộc vào lưng, lên ngựa hỏi quân khua trống thẳng trận thâu binh về dinh phục liệh. Nhạc-Lôi khen ngợi đôi câu và khiến quan Chánh-ty ghi đầu công cho Âu-Dương Tùng-Thiện. Quân Phiên thấy chúa tướng tử-trận dụt thây đem về cáo báo. Thồ-đức-Hồ, Thồ-đức-Buru, Thồ-đức-Báo khóc rống lên và đồng bước ra bầm rằng : — Anh bọn tôi đã bị giết, cúi xin Lang-Chúa cho

ba đưa tôi ra binh bắt bằng Nam-Mang ấy dặng trả thù.

Ngột-Truật chẳng nở cản ngăn, phát năm ngàn binh mã cho đi. Ba anh em họ Thồ kéo binh đến trước dinh Tống chưởi mắng vang dậy. Nhạc-Lôi nghe quân sĩ vào báo vội vàng khiến Tôn-Lương và Dur-Lôi điem ba ngàn binh mã ra giúp chiến; lại thỉnh Kiết-Thanh thúc-phụ đi theo lượt trận và tiếp ứng. Ba tướng vung lệnh ra quân, Tôn-Lương và Dur-Lôi chưa từng gặp Phiên tướng, thấy ba anh em họ Thồ binh thù kỳ quái, mặt mũi dữ dằn, lấy làm lạ đương nhìn sững. Kiết-Thanh lão-tướng đã từng thượng trận giao phong với Kim-Phiên nên chẳng màng, xông ngựa chạy tới nạt rằng: — Loài mọi kia! Nói tên họ cho maurồi đem đầu đây mà nạp, chớ để ta nhọc công đánh đập!

Thồ-đức-Hồ nạt lại rằng: — Giống chó Nam-Mang! Bay nghe đại danh của bọn ta chớ dụt mình ghé. Đại-Kim Tứ Thái-Tử Huồn-Nhan Ngột-Truật bộ hạ, Tiền-tiểu Binh-Chương Thồ-đức-Hồ là ta đây, em thứ ba ta đây là Thồ-đức-Buru, em thứ tư là Thồ-đức-Báo. Mi đã giết anh cả ta, nay ta quyết bắt mi mổ gan tế anh ta. Đố mi chạy thoát tay ta!

Kiết-Thanh cười rè lên rằng: — Loài mọi Phiên nói cũng lạ. Cai-Cò ăn chịu, sao mi lại nhè Đới-En mà đòi tiền! Ta chẳng có giết anh mi, nhưng bởi mi muốn đòi mạng thì ta cũng trả cho. Đây hãy lãnh cây bông này mà tế anh mi.

Và nói và hươi lang-nha-bông đập phứa. Thồ-đức-Hồ cử thiết-thích lang-nha còn dở đánh. Hai bên đánh nhau trên ba mươi hiệp, Thồ-đức-Hồ đuối sức chống ngăn chẳng muốn nổi. Thồ-đức-Buru cứ nhận-linh-đao a vào tiếp chiến. Tôn-Lương hối hả vồ ngựa chạy trở tới đón đánh. Thồ-đức-Báo liềm hươi trượng-nhi-xà-mâu lướt tới. Dur-Lôi giục ngựa hươi chùy cản đánh. Sáu tướng hỗn chiến được năm bảy hiệp, Thồ-đức-Hồ mệt thở hào hển, vừa muốn quày ngựa chạy bị Kiết-Thanh xán cho một bông bẽ đầu óc văng tủa ra tứ phía. Quân-sĩ hai bên áp ra dành thây, ó ré la hét rầm trời. Thồ-đức-Buru giựt mình ngó lại, chặm tay bị Tôn-Lương đánh một cơn nhào xuống ngựa. Thồ-đức-Báo hoảng kinh hồn vía quày ngựa chạy đông. Tống tướng chẳng đuổi theo, lo cắt hai cái thủ cấp đem về dưng công. Thồ-đức-Báo thoát tay giặc chạy về dinh thẳng vào Ngưu bi-trương và lạy Ngột-Truật và khóc và bầm rằng: — Muôn tâu Lang-Chúa, Nam-Mang lợi hại vô cùng, hai anh tôi đã bị nó giết. Một mình tôi nhắm đánh chẳng lại, phải trở về thỉnh tội.

Ngột-Truật an ủi mấy đều, và hỏi rằng : — Có ai dám ra binh đánh cho kỳ thắng bọn Nhạc Nam-Mang con ấy chẳng?

Đại Nguyên-Soái Niêm-đắc-Lực bước ra xin đi. Ngột-Truật cười mừng phán rằng : — Có tướng-quân ra ngựa, ắt bọn Nam-Mang phải bỏ mạng. Vậy nhờ tướng-quân lãnh ba ngàn binh mã đi báo thù giùm cho ba tướng kia.

Niêm-đắc-Lực vội vàng xách cặp chùy nặng nồi một trăm hai chục cân, thót lên lưng lạc-đà kéo binh qua trước dinh Tổng khêu chiến. Nhạc-Lôi nghe quân tiều hiệu báo, truyền lệnh sai La-Hồng và Ngưu-Thông điếm ba ngàn binh mã ra nghinh chiến. Hai tướng phụng mạng ra dinh chợt thấy tướng Phiên mặt như đồng đỏ, râu tợ rơm vàng, đầu đội kim-quan có giắt hai cái lông trĩ, mình khoát kim-giáp, lưng nịt dây gia tợng, bên hông đeo thanh phong kiếm, trong lưng giắt ngọn nạnh-linh-đao, bộ tịch lực lưỡng vô hồi. Ngưu-Thông vừa thấy thì vừa nháy a lại nạt rằng : — Mi tên họ chi, phải xưng ra cho mau đừng ta chém một đao cho khỏi về xứ.

Niêm-đắc-Lực nói : — Kim-quốc Đại Nguyên-Soái Niêm-đắc-Lực là ta đây, còn mi tên họ chi, cã gan dám hành hung giết luôn ba viên Bình-Chương của ta?

Ngưu-Thông nói : — Tao là Kim-mao Thái-Tuế đây. Các Diêm-Quân đã sai quĩ-sứ lên chực bắt mi rồi sao mà khiến cho mi gặp tay tao! Hãy rón đỡ đao ta nè.

Ngưu-Thông tánh nóng nảy chém luôn một hơi mấy đao. Niêm-đắc-Lực cứ chùy đỡ luôn mấy cái coi như không rồi đánh lại một chùy quá mạnh. Ngưu-Thông đỡ chẳng muốn nổi, tay đã bủn rũn, cã mình đều rung động. Niêm-đắc-Lực xán bồi thêm một chùy nữa, Ngưu-Thông cã kiah chẳng dám đỡ, né qua một bên mà tránh lẩn chùy, rũi trật yên rơi xuống ngựa. La-Hồng hối hả bay ngựa ra chặn đánh Phiên-tướng dặng cho binh nhà cứu Ngưu-Thông đem về dinh. La-Hồng rón hết sức, nhưng chịu nổi có bốn năm hiệp phải quày ngựa chạy về. Nhạc-Lôi nghe quân báo sự ấy, vội vàng sai Tôn-Lương, Dư-Lôi, Âu-Dương Tùng-Thiện và Trịnh-thế-Bửu đồng ra ngựa cứu ứng.

Muốn biết việc sau ra thế nào, xin xem cuốn 26 thì rõ.

Cuốn thứ 26 đã in xong.

In tại nhà in XƯA-NAY Ng-háo-Vinh.

60/64, Boulevard Bonard — Saigon.

Sách có bán tại nhà in Xưa-Nay

Tấm lòng vì nước, mỗi cuốn giá	0 \$ 60
Đạo Đức và Luân Lý Đông Tây Phan-châu-Trình	0 20
Pháp-Luật-Lượ-Luân của Luật khoa Tân-sĩ, trạng sư Phan-văn-Trường.	0 60
Nam-Mỹ-Ca, (Bản về Quốc sự rất trong hệ trong nước ta, đặt cách Thất Thất Lục Bát rất rành rẽ, bản rõ dặng truyền bá tư-tưởng chuộc nước ta lại).	0 10
Văn Xưa-Nay và sách Tập-dọc Tập-viết chữ Quốc-ngữ cho trúng. Có nhiều hình khéo, đẹp mắt trẻ (Đóng chung lại một cuốn 48 trương lớn).	0 30
Châu Về Hiệp-Phố, trọn bộ ba chục cuốn tới thứ 21, còn đang in tiếp, giá từ cuốn nhưt tới 14 mỗi cuốn 0 \$ 30; từ 15 sắp tới	0 35
Thái-tử Hamlett.	0 40
Cảnh thu Di Hận.	0 50
Cahier des Vœux Annamites	0 60
Cách Vật Trí Trí, 260 trương, giấy tốt, bìa carton, lưng vải.	1 50
Vây thì Vây, 104 trương, bìa dày.	0 50
Phan-bội-Châu ngày nay.	0 20

NOTA: *Chư quý đọc-giã đã xem được trọn bộ tiêu-thuyết*

*Châu-về Hiệp-phố tất rõ tài tác-giã thế nào. Vậy nên mua
bộ LỬA-LÒNG mà xem tiếp thì được rõ Hoàn-ngọc-Ẩn phải
gặp một người ăn cướp tài tình hơn chàng nữa.*

Bộ LỬA-LÒNG cũng của Nhà-in XƯA-NAY xuất bản
Đã in rồi cuốn I tới thứ năm và sẽ in tiếp luôn cho đến
trọn bộ NHẠC-PHI (trọn bộ 27 cuốn) giá mỗi cuốn 0 40
GIỌT LỆ PHÒNG ĐÀO (trọn bộ 2 cuốn) giá mỗi cuốn 0 35

SÁCH MỚI XUẤT BẢN

Anh Hùng Hào Kiệt Rôma, in rồi cuốn thứ
nhứt cho tới cuốn thứ sáu, còn đang in tiếp, mỗi cuốn 0 \$ 25

Ai muốn mua về bán lại thì gởi thơ hỏi remise, chúng tôi sẽ cho
biết thứ nào remise bao nhiêu, vì có thứ remise nhiều có thứ ít.

NGUYỄN-HẠO-VĨNH

56, Boulevard Bonard — Saigon.

Nên muốn mua truyện **Nhạc Phi** thì phải nài cho được bộ **NHẠC-PHI** của Nhà-In **XUA-NAY** xuất bản, dịch đủ hơn, văn dàng dị và hay hơn, lại in giấy tốt, chữ rõ, có hình màu cực đẹp, bìa cứng.

Tôi là Annam

Tôi chỉ mua Savon

1re EDITION 25 FASCICULE

TIRAGE DE 2.000 EXEMPLAIRES

EDITEUR. Imprimerie Xua Nay

của hàng Annam

Saigon

bán mà dùng.

IMPRIMERIE XUA-NAY, 62-64, BO BONNARD SAIGON

SAIGON LE 29 Mai 1929

LE DIRECTEUR

Savon trắng

HIỆU MẶT TRỜI MỘC

và **Savon đen**

HIỆU CON RỒNG

**của hàng Annam Háovinh Côngty là
tốt nhất, cứng nhất, ngợt nhất, bọt
nhiều, lâu tiêu, giặt không mục đồ.**